

REBECCA YARROS

ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΤΕΡΥΓΑ

ΤΡΙΑ ΕΠΙΠΛΕΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΑ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΠΤΙΚΗ ΤΟΥ ΖΕΪΝΤΕΝ

διόπτρα

ΣΜΑΡΑΓΔΕΝΙΑ
ΘΑΛΑΣΣΑ

ΜΟΝΣΕΡΑ

ΝΑΒΑΡ

ΕΠΑΡΧΙΑ
ΛΟΥΚΕΡΑΣ

ΕΠΑΡΧΙΑ ΜΟΡΕΪΝ

ΜΠΑΣΤΚΑΛΑΘ

◇ ΠΟΛΗ ΚΑΛΑΝΤΙΡ

ΕΠΑΡΧΙΑ ΝΤΙΚΟΝΣΑΪΡ

ΕΠΑΡΧΙΑ ΚΑΛΑΝΤΙΡ

ΣΑΜΕΡΤΟΝ

ΕΠΑΡΧΙΑ ΤΙΡΕΝΤΟΡ

◇ ΛΕΒΕΛΕΝ

◇ ΑΡΕΣΙΑ

◇ ΑΓΕΜΠΗΝ ◇

ΓΚΡΕΜΟΙ ΤΟΥ ΝΤΡΑΛΟΡ

◇ ΡΕΖΟΝ

◇ ΝΙΡΕΘΟΥΣ

ΩΚΕΑΝΟΣ ΑΡΚΤΙΑ

REBECCA YARROS

ΠΕΤΑΣ ΤΩΡΑ Ή ΧΑΝΕΣΑΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ...

μετάφραση
Νοέλα Ελιασά

διόπτρα

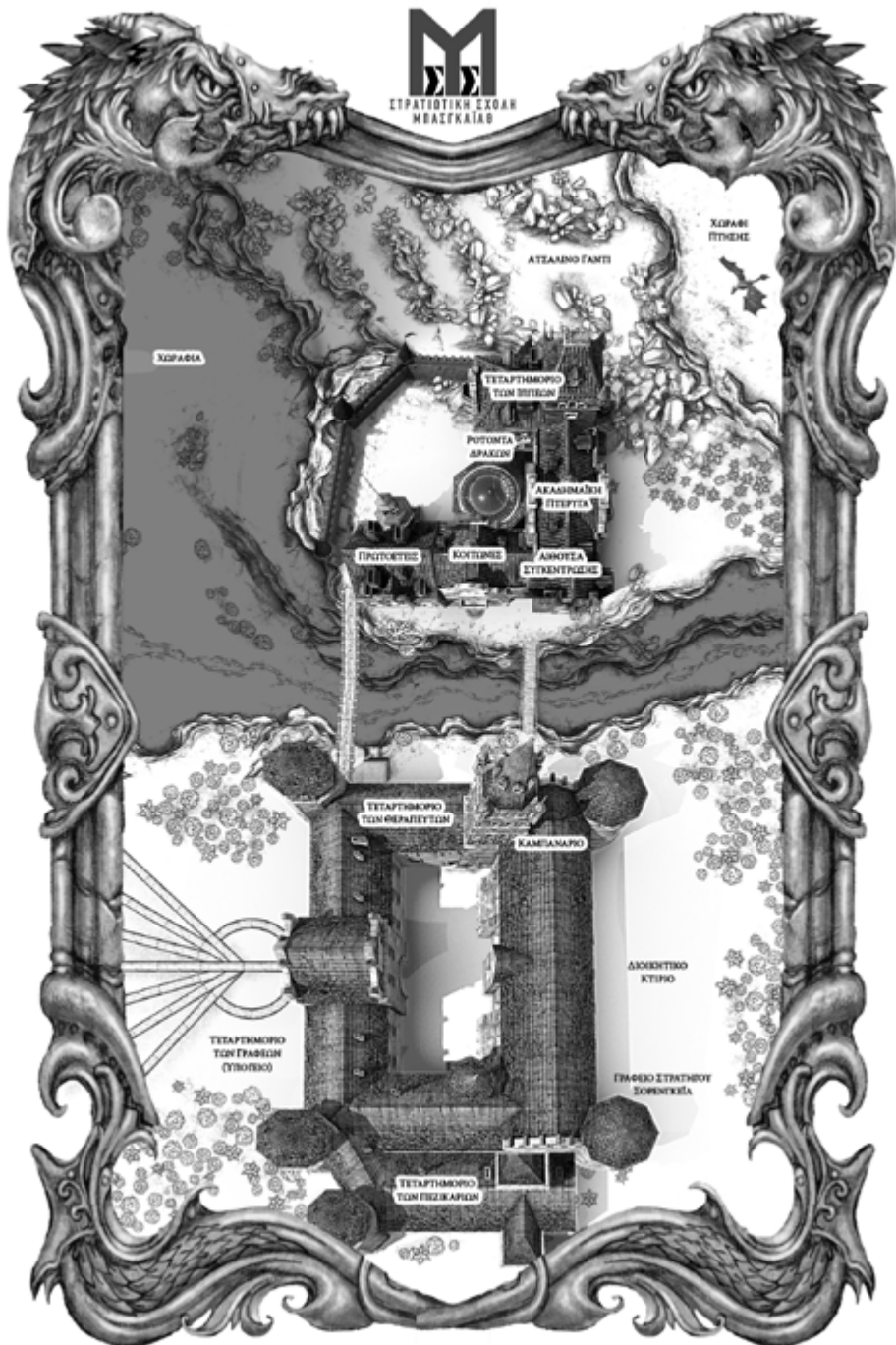
Η *Τέταρτη Πτέρυγα* είναι μια περιπέτεια φαντασίας γεμάτη αγωνία μέσα στον βάρβαρο και ανταγωνιστικό κόσμο μιας στρατιωτικής σχολής για ιππείς δράκων, η οποία περιλαμβάνει στοιχεία σχετικά με πόλεμο, συγκρούσεις, σώμα με σώμα μάχες, επικίνδυνες καταστάσεις, αιματοχυσία, έντονη βία, φριχτούς τραυματισμούς, θάνατο, δηλητηρίαση, περιγραφική γλώσσα και ερωτικές σκηνές. Αναγνώστες ευαίσθητοι σε αυτά τα θέματα, παρακαλώ προσοχή. Ετοιμαστείτε να μπείτε στη Στρατιωτική Σχολή Μπασγκάιαθ...

Το παρακάτω κείμενο έχει μεταφραστεί πιστά από τη γλώσσα του Ναβάρ στη σύγχρονη γλώσσα από την Τζεσίλια Νίλγουαρτ, Έφορο του Τεταρτημόριου των Γραφών της Στρατιωτικής Σχολής Μπασγκάιαθ. Τα γεγονότα είναι πραγματικά και τα ονόματα έχουν διατηρηθεί προς τιμήν των θαρραλέων πεσόντων. Είθε οι ψυχές τους να παραδοθούν στον Μάλεκ.

ΕΓΡΑΦΙΣΤΗΡΙΟ
ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9

Ζέιντεν

«Δεν πιστεύεις ότι θα τα χρειαστείς αυτά;» ρωτάει η Σόρενγκεϊλ, αρπάζοντας δύο από τα στιλέτα της. Με κοιτάζει από το στρώμα εντυπωσιακά ατάραχη. Διάολε, φαίνεται περισσότερο τσαντισμένη παρά τρομοκρατημένη που είμαι έτοιμος να την τελειώσω, παρόλο που έχω δώσει τα όπλα μου στην Ίμοτζεν.

«Αυτό είναι απερίσκεπτο», λέει η Σγκέλ.

«Όχι, εφόσον εσύ έχεις φέρει αρκετά και για τους δυο μας». Λυγίζω τα δάχτυλά μου χαμογελώντας και σηκώνω γερά τις ασπίδες μου γιατί ο Έιτος είναι παραδίπλα. Ο δευτεροετής είναι καλός στο στρώμα, παρόλο που είναι λίγο σφιγμένος για να είναι ο καλύτερος σ' αυτό το μέρος. «Πάμε».

Παίρνει στάση μάχης και ξεχνάω ότι τα μέλη της δεύτερης διμοιρίας είναι γύρω από το στρώμα, ξεχνάω την αποστολή που έχω γι' αυτό το Σαββατοκύριακο και επικεντρώνομαι αποκλειστικά σε εκείνη. Τη Βάιολετ Σόρενγκεϊλ. Την κοντή κόρη της στρατηγού που εκτέλεσε τον πατέρα μου. Έχω κάθε δικαίωμα να την καταστρέψω, σύμφωνα με τον Κώδικα. Μπορεί να είναι κάτω από μένα στην ιεραρχία, αλλά δεν είναι στη διμοιρία μου.

Θα μπορούσα να της σπάσω τον λαιμό και κανένας σ' αυτό το δωμάτιο να μην επέμβει. Αλλά οι εκατόν επτά ψυχές για τις οποίες είμαι υπεύθυνος θα πληρώσουν το τίμημα. Επομένως, τι διάολο κάνω πάνω σ' αυτό το στρώμα;

Η στάση της αλλάζει ανεπαίσθητα, ο καρπός της τινάζεται για ένα δευτερόλεπτο και πετάει ένα στιλέτο στο στήθος μου.

Το πιάνω αντανakλαστικά και πλαταγίζω τη γλώσσα μου. «Την έχω δει ήδη αυτή την κίνηση».

Αυτό κάνω εδώ. Μου πήρε δύο ολόκληρες εβδομάδες να συνειδητοποιήσω ότι με κάποιο τρόπο μαθαίνει από πριν με ποιον θα αγωνιστεί και δηλητηριάζει τους αντιπάλους της. Αυτό το πανέξυπνο, πανούργο κορίτσι μπορεί να με ερεθίζει τρομερά, αλλά σίγουρα θα σκοτωθεί αν βασίζεται αποκλειστικά σε αυτή τη μέθοδο – και αν πετάει τα στιλέτα σαν να βρίσκεται σε καρναβάλι. Προς μεγάλη μου έκπληξη, αυτή η σκέψη δεν μου κάθεται καλά. Τίποτα πάνω της δεν μου κάθεται καλά.

Επιτίθεται με τις κλασικές κινήσεις των πρωτοετών, τις τόσο προβλέψιμες και ταυτόχρονα εύκολες στην απόκρουση. Παίρνω το στιλέτο από το χέρι της και την πιάνω από το πόδι, χρησιμοποιώντας την ορμή και το βάρος της για να τη ρίξω στο στρώμα.

Με κοιτάζει με τα καστανά της μάτια ορθάνοιχτα, προσπαθώντας να πάρει ανάσα. Αφήνω το στιλέτο δίπλα της και το κλοτσάω προς τον διμοιρίτη της, που θα έπρεπε να την είχε διδάξει καλύτερα.

Αν ήταν άλλος αντίπαλος, θα είχα τελειώσει τον αγώνα βάζοντας τη λεπίδα στον λαιμό της, αλλά, γαμώτο, νιώθω ότι χρωστάω στην πρωτοετή που κράτησε το στόμα της κλειστό για τη συνάντηση που είδε κάτω από τη βελανιδιά. Δείχνω την ευγνωμοσύνη μου με το να μην τη σκοτώσω καθώς κείτεται λαχανιασμένη στα πόδια μου.

Τελικά σηκώνεται φουσκώνοντας το στήθος της και προσπαθεί να καρφώσει ένα μαχαίρι στον μηρό μου.

Για όνομα.

Αποκρούω το χτύπημα με το δεξί χέρι, πιάνω τον καρπό της με το αριστερό και την αφοπλίζω σκύβοντας από πάνω της, ελάχιστα εκατοστά από το πρόσωπό της. «Θες αίμα σήμερα, ε, Βία;» ψιθυρίζω.

Ρίχνω τη λεπίδα της στο στρώμα και την κλοτσάω μακριά βλέποντας οργή να λάμπει σε εκείνα τα μαγευτικά μάτια. Είναι πολύ εύκολο να την αφοπλίζω και η ψεύτικη αυτοπεποίθηση που δείχνει θα γίνει η αιτία να σκοτωθεί. Και γιατί διάολο δεν χρησιμοποιεί όπλα πιο κατάλληλα για το σώμα και το στιλ μάχης της; Όχι ότι έχει κάποιο στιλ ακόμα.

«Βάιολετ με λένε», λέει και σχεδόν περιμένω να συρίσει σαν γάτα. Ακριβώς αυτό μου θυμίζει, αιλουροειδές με γυμνά νύχια. Μόνο ο σφυγμός που χτυπάει δυνατά κάτω από τα ακροδάχτυλά μου προδίδει τον φόβο της.

Το Βάιολετ είναι πολύ μαλθακό όνομα για εκείνη. Πολύ εύθραστο. Ξέρω πολύ καλά τις μαλακίες που λέει ο κόσμος για τα οστά και τις αρθρώσεις της, αλλά απ' όσα έχω δει, η γυναίκα έχει καρδιά από ατσάλι.

«Νομίζω πως η δική μου εκδοχή σου ταιριάζει καλύτερα». Αφήνω τον καρπό της και σηκώνομαι, προσφέροντας το χέρι μου και ελπίζοντας να είναι αρκετά έξυπνη για να μην το πάρει. «Δεν έχουμε τελειώσει ακόμα».

Το παίρνει όμως.

Γαμώτο, είναι αφελής. Τη σηκώνω όρθια και τη γυρίζω πριν προλάβει να συνέλθει. Στρίβω το μπράτσο της πίσω από την πλάτη της και εγκλωβίζω τα χέρια μας ανάμεσά μας, τραβώντας τη δυνατά πάνω στο στήθος μου. Πολύ αφελής γι' αυτό το μέρος.

«Γαμώτο!» φωνάζει.

Τραβάω ένα μεγάλο στιλέτο από τη θήκη στον μηρό της και το φέρνω στο απαλό δέρμα του λαιμού της, ακινητοποιώντας τη με τον πήχη του χεριού μου. Το κεφάλι της πέφτει πίσω στο στήθος μου, οι ασημένιες άκρες των μαλλιών της είναι πλεγμένες σαν στεφάνι. Δεν φτάνει ούτε μέχρι την κλείδα μου, γι' αυτό σκύβω το κεφάλι μου ώστε να μην ακούσουν οι άλλοι και διαπιστώνω ότι μυρίζει απίστευτα ωραία...

Μη σκέφτεσαι πώς μυρίζει, κόπανε.

«Μην εμπιστεύεσαι κανέναν πάνω σ' αυτό το στρώμα», ψιθυρίζω δίπλα στο αφτί της, προσέχοντας να κρατάω το στόμα μου μακριά της. Από τότε σκέφτομαι να βάλω το στόμα μου πάνω σε έναν αντίπαλο;

«Ακόμα και κάποιον που μου χρωστάει χάρη;» λέει κρατώντας τη φωνή της εξίσου χαμηλή.

Ζεστασιά φουντώνει στο στήθος μου από ευγνωμοσύνη για αυτή τη διακριτικότητα. Διαπιστώνω ότι καταλαβαίνει γρήγορα πως αυτό το μάθημα δεν είναι για όλους και κατεβάζω το μαχαίρι, κλοτσώντας το προς τον διμοιρίτη της, όπως έκανα με τα άλλα δύο χωρίς να δώσω σημασία στο βλοσυρό του βλέμμα.

«Εγώ θα αποφασίσω πότε θα δώσω αυτή τη χάρη. Όχι εσύ». Την αφήνω για να μην εξαρθρώσω τον ώμο της και κάνω πίσω.

Γυρίζει αμέσως σηκώνοντας τη γροθιά της και την αποκρούω πριν πέσει στον λαιμό μου.

«Πολύ καλό». Μπλοκάρω την επόμενη προσπάθεια εξίσου εύκολα, μην μπορώντας να συγκρατήσω το χαμόγελό μου. «Ο λαιμός είναι η καλύτερη επιλογή, αρκεί να είναι εκτεθειμένος».

Τα μάγουλά της αναφοκοκκινίζουν, θυμός λάμπει στα μάτια της καθώς επιχειρεί τον ίδιο συνδυασμό κινήσεων με πριν και την αρπάζω πάλι από τον μηρό παίρνοντας το τελευταίο στιλέτο που έχει εκεί πριν την αφήσω. Σηκώνω το σημαδεμένο μου φρύδι για να της δείξω ότι με απογοήτευσε λίγο. Την είχα για πιο έξυπνη. «Περιμένω να μαθαίνεις από τα λάθη σου». Το κλοτσάω στον Έιτος.

Βγάζει το επόμενο όπλο της από μια θήκη στα πλευρά της και με κυκλώνει παίρνοντας αμυντική στάση. Ίσα που κρατιέμαι να μην αναστενάξω από αγανάκτηση. Δεν χρειάζεται να τη βλέπω για να ακούω κάθε βήμα που κάνει στο στρώμα πίσω μου καθώς διστάζει.

«Θα συνεχίσεις να περπατάς ή θα επιτεθείς;» Αυτό θα πρέπει να την κάνει να κουνηθεί.

Οι σκιές στο στρώμα την προδίδουν και στρίβω σκύβοντας καθώς ορμάει μπροστά, με το μαχαίρι να σκίζει τον αέρα στο σημείο που στεκόμουν. Τουλάχιστον έκανε μια προσπάθεια, αλλά η κίνηση την αφήνει εκτεθειμένη, γι' αυτό εκμεταλλεύομαι το μπράτσο της για να τη γυρίσω γύρω από τον κορμό μου και να την ξαπλώσω μπρούμυτα στο στρώμα πέφτοντας πάνω της.

Βγάζει μια πνιχτή κραυγή όταν στρίβω το μπράτσο της, αναγκάζοντάς τη να αφήσει το στίλετο. Προσέχοντας να ισορροπώ το βάρος μου δεξιά, βάζω το αριστερό μου γόνατο στην πλάτη της και το πιέζω αρκετά για να την αγχώσω. Πρέπει να μάθει να κινείται υπό πίεση, να σκέφτεται σαν να βρίσκεται στο χείλος του θανάτου. Της παίρνω ακόμα ένα στίλετο και το πετάω στα πόδια του αρχηγού της και μετά τραβάω ένα άλλο από τα πλευρά της και το κολλάω κάτω από το σαγόνι της.

Μετά εισβάλλω στον λίγο χώρο που έχει. «Είναι πολύ εύκολο να βγάζεις νοκ άουτ τον εχθρό σου πριν από τη μάχη· αυτό σου το αναγνωρίζω», ψιθυρίζω στο αφτί της και τη νιώθω να σφίγγεται από κάτω μου. *Ναι, Βία, ξέρω τι κάνεις.* «Το πρόβλημα είναι πως αν δεν εξασκηθείς εδώ» –σέρνω τη λεπίδα στον λαιμό της προσέχοντας να μην την κόψω– «δεν θα βελτιωθείς».

«Εσύ σίγουρα θα προτιμούσες να πεθάνω», μου λέει με το μάγουλό της κολλημένο στο στρώμα.

«Και να στερηθώ την ευχάριστη συντροφιά σου;» Σαρκασμός στάζει από την απάντησή μου.

«Σε μισώ, γαμώτο».

Το στόμα μου σχηματίζει ένα μικρό χαμόγελο. Θεοί, η γλώσσα της τσακίζει κόκαλα, όπως της Σγκέιλ. «Αυτό δεν σε κάνει ιδιαίτερη».

Σηκώνομαι και κλοτσάω τα μαχαίρια στον Έιτος, αφήνοντας τη Σόρενγκεϊλ με δύο ακόμα να πολεμήσει καθώς της προσφέρω πάλι το χέρι μου.

Συνοφρυώνεται, αλλά δεν δέχεται τη βοήθεια αυτή τη φορά. Σηκώνεται μόνη της και ακόμα ένα χαμόγελο σχηματίζεται στο στόμα

μου. Δεν μπορώ να θυμηθώ την τελευταία φορά που διασκέδασα τόσο. Όλες οι εκφράσεις της είναι πανέμορφες. Δεν υπάρχει δόλος. Δεν υπάρχει πονηριά. Αλλά δεν υπάρχει και έλεγχος. «Μπορεί να μάθει».

«Μαθαίνει γρήγορα», ανταποδίδει.

«Μένει να το διαπιστώσουμε». Κάνω δύο βήματα πίσω και την καλώ να έρθει μπροστά λυγίζοντας πάλι δύο δάχτυλα.

«Απέδειξες αυτό που ήθελες». Η φωνή της δυναμώνει και η Τιμοτζεν βγάζει μια πνιχτή κραυγή πίσω μου. Σίγουρα ανησυχεί ότι θα χάσω την ψυχραιμία μου και θα σκοτώσω την πρωτοετή.

Αλλά αυτό είναι το τελευταίο πράγμα που έχω στο μυαλό μου.

«Πίστεψέ με, μόλις ξεκίνησα». Σταυρώνω τα χέρια μου και ρίχνω πίσω το βάρος μου. Είμαι περίεργος να δω τι θα κάνει και ακόμα πιο περίεργος γιατί με νοιάζει τόσο πολύ.

Ναι, είναι όμορφη, αλλά ποτέ δεν έχω αφήσει την ομορφιά κάποιου να με παρασύρει. Και δεν φταίει ούτε το τρομερό μίσος που βλέπω στα μάτια της. Έχω συνηθίσει να με μισούν. Όμως είναι πολύ δύσκολο να αγνοήσω τον συνδυασμό μίσους και σιωπής γι' αυτή τη μάχη...

Είμαι πολύ αφηρημένος για να αντιδράσω όταν κινείται και όταν με κλοτσάει πίσω από τα γόνατα, πέφτω. Δυνατά.

Απίστευτο.

«Δεν σου είπα ότι είσαι απερίσκεπτος;» ακούω τη Σγκέιλ μέσα από τις ασπίδες μου. «*Το κορίτσι με τα ασημένια μαλλιά είναι ένας περισπασμός που δεν έχεις την πολυτέλεια να...*»

Καρφώνω τα πόδια μου σε εκείνη τη νοερή λοφοπλαγιά στο Τίρεντορ και ενισχύω τις ασπίδες μου για να την κρατήσω έξω. Διαφορετικά, δεν θα με αφήσει σε ησυχία.

Η Σόρενγκεϊλ πέφτει στην πλάτη μου και προσπαθεί να μου κάνει κεφαλοκλείδωμα. Μπράβο της. Είναι καλή επιλογή, αλλά δεν είναι αρκετά δυνατή για να μου κόψει τον αέρα. Πολεμάει σαν να είναι πολύ ψηλότερη και βαρύτερη αντί να βασίζεται στις πραγματικές της δυνάμεις.

Δεν ασχολούμαι με τα μπράτσα της. Στρίβοντας γρήγορα, βγαίνω από τη λαβή της και την πιάνω από τους μηρούς με μια γρήγορη κίνηση. Τη γυρίζω και την κολλάω με την πλάτη στο στρώμα. Πριν προλάβει να πάρει ανάσα, βάζω τον πήχη μου στον λαιμό της, αλλά δεν πιέζω.

Υπάρχουν αμέτρητοι τρόποι να τη σκοτώσω σε αυτή τη στάση και έχω όλα τα πλεονεκτήματα. Αλλά παρόλο που την έχω ακινητοποιήσει στο στρώμα με τους γοφούς μου, έχω ρίξει όλο μου το βάρος στο αριστερό μου χέρι ώστε να μην τη λιώσω.

Είναι παγιδευμένη και ο φόβος στα μάτια της που καλύπτεται γρήγορα από οργή μου δείχνει ότι το ξέρει κι αυτή.

Γαμώτο. Δεν θέλω να τη λιώσω.

Τι διάολο μου συμβαίνει;

Αρπάζει ένα στιλέτο και κάνει το μεγάλο λάθος να ορμήσει στον ώμο μου.

Αφήνω τον λαιμό της και ακινητοποιώ τον καρπό της πάνω από το κεφάλι της. Βλέπω τα γουρλωμένα της μάτια να γεμίζουν φόβο και ταυτόχρονα το στόμα της να σφίγγεται από θυμό. Η ταχύτητα με την οποία επεξεργάζεται τις πληροφορίες και διαχωρίζει τα συναισθήματά της είναι μεγάλο πλεονέκτημα και αμφιβάλω ότι το ξέρει.

Τη βλέπω να κοκκινίζει από τον λαιμό μέχρι τα μάγουλα και ξαφνικά την κοιτάζω για εντελώς διαφορετικό λόγο. Το κοκκίνισμα, ο γρήγορος σφυγμός, ο τρόπος που το βλέμμα της περνάει στο στόμα μου σε λιγότερο από ένα δευτερόλεπτο... Δεν είμαι εγώ αυτός που νιώθει έλξη εδώ.

Γαμώτο. Αυτό είναι επικίνδυνο. Αυτή είναι επικίνδυνη.

Ο κόσμος έξω από το στρώμα παύει να υπάρχει και τα μάτια μου κοιτάζουν μόνο τη Βία. Είναι πραγματικά εκπληκτική, ειδικά όταν θυμώνει. Η ατμόσφαιρα είναι τεταμένη μεταξύ μας και η καρδιά μου χτυπάει γρήγορα παρά την προσπάθεια που κάνω να

την ηρεμιάσω. Αλλά νιώθω το κορμί της από κάτω μου, το ζεστό της δέρμα στα ακροδάχτυλά μου, τον τρόπο που κόβεται η ανάσα της καθώς πλησιάζω αργά το πρόσωπό της.

Γλιστρώντας τα δάχτυλά μου στο χέρι της, ανοίγω την παλάμη της και πετάω τη λεπίδα που κρατάει στο στρώμα πριν ελευθερώσω τον καρπό της.

«Πάρε το στιλέτο σου», της λέω.

«Τι;» Τα μάτια της ανοίγουν διάπλατα.

«Πάρε. Το. Στιλέτο», επαναλαμβάνω. Της πιάνω το χέρι και το φέρνω στα πλευρά της, στο τελευταίο της στιλέτο. Τυλίγω τα δάχτυλά της γύρω από τη λαβή.

Ακόμα και τα χέρια της είναι απαλά. Εύθραυστα. Κι αν δεν της μάθω πώς να εκμεταλλεύεται το μικρό της μέγεθος, ο επόμενος αντίπαλος θα το χρησιμοποιήσει για να τη σκοτώσει. Και για κάποιο γαμημένο λόγο δεν μπορώ να καταλάβω ή να αρνηθώ ότι... με νοιάζει.

Γαμώτο.

«Είσαι μικροσκοπική». Θυμός ανακατεύει το στομάχι μου.

«Το γνωρίζω». Με κοιτάζει βλοσυρά.

«Σταμάτα λοιπόν να επιχειρείς μεγαλύτερες κινήσεις που σε αφήνουν εκτεθειμένη». Φέρνω τα χέρια μας στον κορμό μου και σέρνω την άκρη της λεπίδας στα πλευρά μου. «Ένα χτύπημα στα πλευρά θα ήταν αρκετό». Μετά φέρνω τα χέρια μας στην πλάτη μου, αφήνοντας τον εαυτό μου ευάλωτο για πρώτη φορά από τότε που ήρθα σε αυτή την καταραμένη στρατιωτική σχολή. «Και τα νεφρά είναι καλό σημείο από αυτή τη γωνία».

Ξεροκαταπίνει και προσπαθώ να μη βλέπω την κίνηση του λαιμού της. Κρατάω τα μάτια μου στο βλέμμα της. Ορκίζομαι πως τα μάτια της δείχνουν διαφορετικά κάθε φορά που τα κοιτάζω. Λογικό που δεν μπορώ να μην τα κοιτάζω.

Φέρνω τα χέρια μας στη μέση μου χωρίς να πάρω τα μάτια μου από τα δικά της. «Αν ο αντίπαλος φοράει πανοπλία, το σημείο εδώ

είναι αδύναμο. Αυτά είναι τα τρία εύκολα σημεία που μπορείς να χτυπήσεις προτού ο αντίπαλος προλάβει να σε σταματήσει».

Παίρνει μια τρεμάμενη ανάσα με μισάνοιχτα χείλη.

«Μ' ακούς;» Γιατί δεν πρόκειται να επαναλάβω αυτό το μάθημα.

Γνέφει.

«Ωραία. Γιατί δεν μπορείς να δηλητηριάζεις κάθε εχθρό που συναντάς», ψιθυρίζω βλέποντας το αίμα να στραγγίζει από το πρόσωπό της σε αυτή την κατηγορία. «Δεν θα έχεις χρόνο να προσφέρεις τσάι σε κάποιον ιππέα γρύπα του Μπρέιβικ την ώρα που θα σου ορμήσει».

«Πώς το ήξερες;» Τσιτώνεται από κάτω μου και, *γαμώτο*, οι μηροί της σφίγγουν τους γοφούς μου.

Πρέπει να φύγω από πάνω της πριν καταλάβει ότι κρατάει κι άλλο όπλο εναντίον μου. «Ω, Βία, είσαι καλή, αλλά έχω γνωρίσει καλύτερους χειριστές δηλητηρίων. Το κόλπο είναι να μην το κάνεις τόσο απροκάλυπτα».

Ο Μπρέναν θα απογοητευόταν πολύ αν ήξερε πόσο απρόσεκτη ήταν η μικρή του αδελφή. Βέβαια, θα με έσπαγε στο ξύλο αν ήξερε σε τι θέση έχω φέρει τη Βία.

Μια πικρή γεύση πλημμυρίζει το στόμα μου. Δεν έχει ιδέα ότι είναι ζωντανός.

Ανοίγει το στόμα της σαν να πρόκειται να μιλήσει.

«Νομίζω πως έμαθε αρκετά για σήμερα», γαβγίζει ο Έιτος.

Χρειάζομαι κάθε αυτοέλεγχο που έχω για να μην τρομάξω στην ξαφνική υπενθύμιση ότι δεν είμαστε μόνοι. «Τόσο υπερπροστατευτικός είναι πάντα;» μουρμουρίζω βάζοντας λίγη απόσταση ανάμεσά μας.

«Νοιάζεται για μένα». Με κοιτάζει στενεύοντας τα μάτια και αρχίζω να πιστεύω ότι αυτή η έκφραση της βγαίνει φυσικά.

«Σε κρατάει πίσω. Μην ανησυχείς. Το μικρό, δηλητηριώδες μυστικό σου είναι ασφαλές με εμένα». Ανασηκώνω το φρύδι μου και

ελπίζω να πιάνει το υπονοούμενο ότι πρέπει κι εκείνη να κρατήσει το μυστικό μου. Μετά γλιστρώ τα χέρια μας στο πλευρό της και βάζω στη θήκη το μαχαίρι με τα πετράδια που δεν έχει καμία δουλειά να κουβαλάει. Είναι πολύ μεγάλο γι' αυτή. Πολύ εύκολο να της το πάρουν.

«Δεν θα με αφοπλίσεις;» ρωτάει καθώς την αφήνω και σηκώνομαι από πάνω της.

Ευτυχώς που χαλαρώνει τα πόδια της, γιατί θα μπορούσα να μείνω εκεί και να την κουβαλήσω στο κοντινότερο άδειο δωμάτιο για να δω πόσο μεγάλη είναι η έλξη ανάμεσά μας.

Αλλά εκεί караδοκεί η μεγαλύτερη καταστροφή.

«Όχι. Οι ανυπεράσπιστες γυναίκες δεν ήταν ποτέ ο τύπος μου. Τελειώσαμε για σήμερα». Την αφήνω εκεί και πηγαίνω στην άκρη του στρώματος για να πάρω τα όπλα μου από την Ίμοτζεν.

«Τι διάολο ήταν αυτό;» ψιθυρίζει δίνοντάς μου τα όπλα.

«Ειτος». Αγνού την ερώτηση και γυρίζω στον αρχηγό της διμοιρίας στην άλλη πλευρά του στρώματος, που ως συνήθως κανακεύει τη Βία.

Γυρίζει το κεφάλι του και ο θυμός που βλέπω στα μάτια του με κάνει σχεδόν να χαμογελάσω.

«Καλό θα ήταν να έχει λιγότερη προστασία και περισσότερη εκπαίδευση». Τον κοιτάζω αυστηρά μέχρι που γνέφει και μετά γυρίζω και φεύγω.

«Έχεις όρεξη να μονομαχείς με πρωτοετείς;» ρωτάει χαμογελαστός ο Γκάρικ περπατώντας μαζί μου καθώς απομακρύνομαι από τη δεύτερη διμοιρία. «Η μόνο με τη συγκεκριμένη πρωτοετή;»

«Μερικές φορές μου τη σπάει η παρατηρητικότητα σου».

«Δύσκολο να μην παρατηρήσω πώς την κοιτάς», λέει χαμηλώνοντας τη φωνή του.

«Σαν να θέλω να τη σκοτώσω;» λέω βλέποντας έναν ενδιαφέρων αγώνα στο Τμήμα του Όνυχα.

«Ή να τη γα...»

«Σε συμβουλεύω να μην τελειώσεις τη φράση γιατί έχω όρεξη να χτυπήσω κάποιον». Είμαστε η απόλυτη καταστροφή ο ένας για τον άλλο, κάτι που μας κάνει ιδανικούς αντιπάλους, αλλά είμαι αρκετά θυμωμένος και μπορεί να προκαλέσω σοβαρή ζημιά στον καλύτερό μου φίλο παρόλο που είναι πιο ογκώδης από μένα.

«Α τι ωραία». Βάζει ένα χέρι στην καρδιά του και χαμογελάει. «Θέλω να χρησιμοποιήσεις αυτά τα μεγάλα, δυνατά χέρια για να μου δείξεις...»

Τον σπρώχνω στον ώμο τόσο δυνατά, που τον στέλνω σχεδόν απέναντι και φεύγω από το τμήμα του για να πάω στο Τμήμα του Όνουχα. Όσο πιο μακριά από τη Σόρενγκεϊλ, τόσο το καλύτερο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 16

Ζέιντεν

«**Δ**εν βλέπεις τι έγινε; Τι έκανε ο Ζέιντεν;» ρωτάει ο Έιτος τη Σόρενγκεϊλ, πανικόβλητος όπως θα έπρεπε να είναι ένας στρατιώτης του πεζικού, υπονοώντας ότι άλλαξα το αποτέλεσμα της Επιλογής.

Αν αντιδράω κάθε φορά που κάποιος με ανακατεύει με μαλακίες, δεν θα κάνω τίποτε άλλο. Συνήθως ακούω την προσβολή, την αποθηκεύω για μελλοντική χρήση και προχωράω παρακάτω. Όπως μου θυμίζει πολύ συχνά η Σγκέιλ, οι δράκοι αδιαφορούν για τη γνώμη των προβάτων... ή των περισσότερων θνητών.

Όμως τα δάχτυλα του Έιτος μπήγονται στους ώμους της στολής της Σόρενγκεϊλ, ακριβώς πάνω από τον επίδεσμο στο σημείο που δέχτηκε τη λεπίδα από εκείνο τον άθλιο πρωτοετή που έκαψε ο Τερν. Ανεξήγητος θυμός σαν σκλήθρες πάγου κυλάει στις φλέβες μου, σκίζοντας τα πάντα στο διάβα του. Ανεβάζω τις νοερές μου ασπίδες, όπως κάνω κάθε φορά που είμαι κοντά σε κάποιον, πόσο μάλλον σε ένα άτομο που διαβάζει τις αναμνήσεις.

«Παρακαλώ, πες μου τι πιστεύεις ότι έκανα». Βγαίνω στο φως του φεγγαριού που φωτίζει το χωράφι πτήσης και κόβω τη ροή της δύναμης της Σγκέιλ, αφήνοντας τις σκιές της νύχτας να πέσουν από πάνω μου ώστε αυτός ο μαλάκας να με βλέπει καθαρά.

«Χειραγώγησες την Επιλογή». Ο Έιτος κατεβάζει τα χέρια του από τους ώμους της Σόρενγκεϊλ και αποφασίζω να τον αφήσω να τα κρατήσει. Προς το παρόν.

Σοβαρά τώρα. Απ' όλους τους κανόνες που παραβιάζω εδώ, αυτό τον ενόχλησε;

Παραλίγο να γελάσω, αλλά τότε ο μαλάκας μπαίνει μπροστά στη Σόρενγκεϊλ, λες και η Βία χρειάζεται την προστασία του. Αν την είχε δει σήμερα στο χωράφι όπως εγώ, δεν θα στεκόταν δίπλα της σαν νταντά.

«Ντέιν, αυτό είναι...» Η Σόρενγκεϊλ βγαίνει από πίσω του.

«Επίσημη κατηγορία είναι αυτή;» Θεοί, σας παρακαλώ, δώστε μου έναν λόγο να σπάσω στο ξύλο αυτόν τον σπαστικό με τον Κώδικα. Μόνο μία φορά.

«Ένας εκνευριστικός κόπανος είναι. Δείξε λίγο αυτοέλεγχο», με μαλώνει η Σγκέιλ, σαν να μη μας έφερε σε αυτή την κατάσταση η στοργή της για εκείνο τον μικρό χρυσό δράκο.

Κρατάω το βλέμμα μου καρφωμένο στον Έιτος, προσπαθώντας να μη βλέπω τα ορθάνοιχτα καστανά μάτια της Σόρενγκεϊλ και τις γρατζουνιές στο δέρμα της. Και σίγουρα δεν αφήνω τα μάτια μου να περιπλανηθούν σε εκείνες τις σφιχτές καμπύλες...

Γαμώτο, είναι τρομερός περισπασμός. Ένας περισπασμός που δεν μου χρειάζεται κι ωστόσο έχω κολλήσει μαζί της για όλη μου τη ζωή. Και αντί να με κοιτάζει βλοσυρά με εκείνη τη φωτιά από την οποία φαίνεται πως δεν μπορώ να ξεφύγω, φόβος είναι αυτός που κάνει τα μάτια της να δείχνουν πιο κεχριμπαρένια κι όχι μπλε στο φως του φεγγαριού.

Φόβος για τον... Έιτος; Κάτι άσχημο σφίγγει τα σωθικά μου.

«Επενέβης;» ρωτάει ο Έιτος με κλαψιάρικη φωνή.

«Αν έκανα τι;» Σηκώνω το φρύδι μου αφήνοντας να φανεί όλο μου το μίσος γι' αυτόν τον μαλάκα. Εκείνο το τεράστιο κομμάτι αρσενικού παραλίγο να τη σκοτώσει χθες στο χωράφι κι αυτός

ανησυχεί για το πρωτόκολλο; «Με ρωτάς αν την είδα να την κυνηγάνε ενώ ήταν ήδη τραυματισμένη; Αν πίστεψα ότι το θάρρος της ήταν θαυμαστό αλλά ταυτόχρονα και *απερίσκεπτο*;» Κάνω το μεγάλο λάθος να την κοιτάξω και σχεδόν χάνω την ψυχραιμία μου. Θα μπορούσε να είχε πεθάνει εκεί έξω. Παραλίγο να πεθάνει. Μπροστά στα μάτια μου.

«Και θα το έκανα ξανά». Σηκώνει το πεισματάρικο πηγούνι της.

«Το γνωρίζω πολύ καλά, *γαμώτο!*» Να πάρει. Πάει ο αυτοέλεγχος. «Με ρωτάς αν την είδα να τα βάζει με *τρεις* μεγαλύτερους δόκιμους;» Κοιτάζω τον Έιτος στενεύοντας τα μάτια. «Γιατί η απάντηση σε όλα αυτά είναι ναι. Αλλά κάνεις τη λάθος ερώτηση, Έιτος. Αυτό που θα έπρεπε να ρωτήσεις είναι αν τα είδε και η *Σγκέιλ*».

«Γιατί με μπλέκεις σ' αυτή την κατάσταση;»

«Γιατί με έμπλεξεξ κι εσύ. Από πότε έγινες *τρυφερή για μικρούς δράκους*;» Όχι ότι εκείνος ο χρυσός δεν είναι γλυκούλης. Αλλά αυτή η τρυφερότητα μπορεί να γίνει η αιτία να σκοτωθείς εδώ πέρα και ακριβώς αυτό κάνει τη Σόρενγκεϊλ τόσο επικίνδυνη για μένα.

Ο Έιτος αποστρέφει νευρικά το βλέμμα, και καλά κάνει.

«Η σύντροφός του του το είπε», ψιθυρίζει η Σόρενγκεϊλ. Μάλλον κάποιος της είπε ότι ο Τερν και η Σγκέιλ είναι ταίρια.

«Κι εσύ από πότε ενδιαφέρεσαι για *γυναίκες*;» λέει η Σγκέιλ.

«*Θυμός είναι, όχι ενδιαφέρον*», τη διορθώνω. «Ποτέ δεν της άρεσαν οι νταήδες», επιβεβαιώνω. «Αλλά μην το πάρεις σαν πράξη καλοσύνης προς εσένα. Αγαπάει πολύ τον μικρό δράκο. Δυστυχώς, ο Τερν σε διάλεξε από μόνος του».

«Γαμώτο», μουρμουρίζει ο Έιτος, που μάλλον κατάλαβε επιτέλους.

«Ακριβώς το ίδιο λέω κι εγώ». Κουνάω το κεφάλι μου στον αρχηγό της διμοιρίας. «Η Σόρενγκεϊλ είναι το τελευταίο άτομο στην Ήπειρο που θα ήθελα συνδεδεμένη μαζί μου. Δεν το έκανα εγώ

αυτό». Μέσα σε ένα δευτερόλεπτο σε εκείνο το χωράφι η συμπεριφορά μου προς τη Βία άλλαξε. Εκεί που δεν ήξερα αν ήθελα να τη σκοτώσω ή όχι, ένιωσα ότι θέλω να την προστατεύω με κάθε κόστος.

Και όχι επειδή είναι έξυπνη, πανέμορφη ή εξοργιστικά ικανή να μου διαλύει τον αυτοέλεγχο, παρόλο που ισχύουν όλα τα παραπάνω. Όχι. Δεν είχα καμία επιλογή σε αυτό. Ο Τερν πήρε την απόφαση για μένα.

«Και ακόμα κι αν το είχα κάνει». Μπαίνω μπροστά στον Έιτος και προς τιμήν του, δεν κάνει πίσω καθώς στέκομαι από πάνω του. «Θα ξεστομίζεις αυτή την κατηγορία ξέροντας ότι έσωσε τη γυναίκα που αποκαλείς καλύτερή σου φίλη;» Κάποια στιγμή η Σόρενγκεϊλ θα πρέπει να καταλάβει ότι ο τελευταίος χρόνος στο τεταρτημόριο έχει αλλάξει το φιλαράκι της σε κάποιον που δεν γνωρίζει πραγματικά.

Η σιωπή του είναι τρομερά απολαυστική, τον ενοχοποιεί περισσότερο από οτιδήποτε θα μπορούσα να είχα πει εγώ.

«Υπάρχουν... κανόνες», ψελλίζει προσπαθώντας να με κοιτάξει αφ' υψηλού, παρόλο που του ρίχνω ένα κεφάλι. Παράξενο, αλλά μπράβο του.

«Και από περιέργεια, εσύ, ας πούμε, θα είχες παραβιάσει αυτούς τους κανόνες για να σώσεις την αγαπημένη σου Βάιολετ σε εκείνο το χωράφι;» Το όνομά της έχει παράξενη γεύση στη γλώσσα μου, είναι πιο απαλό από το παρατσούκλι που προτιμάω.

«Αυτό είναι σκληρό ακόμα και για σένα», λέει η Σγκέιλ, αλλά φαίνεται να το διασκεδάζει.

«Λυπάμαι που την πληγώνει, αλλά θα πρέπει να σκληρύνει για να επιβιώσει από τη συνεργασία μας και ο Έιτος δεν γίνεται να βρίσκεται κοντά μας».

«Α άρα δεν θα συζητήσουμε ότι ήδη πήγαινες όταν ο Τερν προσγειώθηκε;» μου λέει. «Ότι αν δεν είχε φτάσει, θα ήσουν ένοχος για αυτό που σε κατηγορεί ο γιος του συνταγματάρχη;»

«Λειτουργήσα ενστικτωδώς για να προστατέψω...»

«Μην υποτιμάς τη νοημοσύνη μου.»

Μου τη σπάει όταν το κάνει αυτό. Είναι το μόνο πλάσμα στην Ήπειρο με πιο τσουχτερή γλώσσα από τη δική μου. Εντάξει λοιπόν. Παραδέχομαι ότι η Βία είναι καλή.

Γαμώτο, ο Έιτος *ακόμα* δεν έχει απαντήσει.

«Είναι άδικο να τον ρωτάς κάτι τέτοιο». Η Σόρενγκεϊλ έρχεται σε εμένα και δίπλα στον Έιτος καθώς ο αέρας γεμίζει από τον ρυθμικό ήχο φτερών δράκων. Μάλλον ο Εμπίριαν αποφάσισε αν θα την αφήσει να συνδεθεί με δύο δράκους.

*«Σε διατάζω να απαντήσεις, **δμοιορίτη**». Τον καρφώνω. Έλα. Δείξε της ποιος πραγματικά είσαι.*

Ο Έιτος καταπίνει εκνευριστικά δυνατά και μετά κλείνει σφιχτά τα μάτια του. «Όχι. Δεν θα τους είχα παραβιάσει».

Ξεφυσάω. Ο γαμημένος δειλός, σπαστικός με τους κανόνες. Δεν αξίζει να αναπνέει τον ίδιο αέρα με τη Βία. Αυτή έχει το μισό του μέγεθος και είναι χιλιάδες φορές πιο θαρραλέα. Μιλάμε για τρομερά δυσανάλογη σχέση. Δεν υπάρχει ούτε ένας κανόνας σε αυτή την ξεχασμένη από τους θεούς σχολή που θα με εμπόδιζε να σώσω τη ζωή του Μπόντι, του Γκάρικ ή του Λιάμ... και τώρα τη δική της.

Ο Έιτος γυρίζει στη Σόρενγκεϊλ, αλλά ακόμα κι εγώ μπορώ να δω τη ζημιά που έχει γίνει. Φαίνεται σαν κάποιος να έσκισε το αγαπημένο της βιβλίο.

Γαμώτο. Τι είναι αυτό το βάρος που έχει καθίσει στα πνευμόνια μου; Είναι... Όχι. Δεν μπορεί να είναι τύψεις. Δεν μπορώ να θυμηθώ την τελευταία φορά που ένιωσα τύψεις για... βασικά... για οτιδήποτε δεν περιλάμβανε έναν σημαδεμένο.

«Θα πέθαινα αν έβλεπα να σου συμβαίνει κάτι, Βι, αλλά οι κανόνες...» κλαψουρίζει ο Έιτος.

«Δεν πειράζει», λέει εκείνη βάζοντας ένα χέρι στον ώμο του.

Και αυτό είναι αρκετό για να μετατρέψει τις τύψεις σε ναυτία, κάτι για το οποίο είμαι παράξενα ευγνώμων.

«Οι δράκοι επιστρέφουν». Δηλώνω το προφανές καθώς αρχίζουν να προσγειώνονται, κάνοντας τους δόκιμους να σκορπίσουν. «Γύρνα στον σχηματισμό, διμοιρίτη».

Ο Έιτος φεύγει σαν αρουραίος που είναι.

«Γιατί του το έκανες αυτό;» σχεδόν μου φωνάζει η Σόρενγκεϊλ και μετά κουνάει το κεφάλι της. «Ξέχνα το». Φεύγει δίχως άλλη λέξη.

Μένω αποσβολωμένος. Ορκίζομαι στην Αμάρι, αυτό το κοντο-στούπικο είναι το μόνο άτομο που έχει το θράσος να με αψηφά. Κινούμαι πριν η κοινή λογική μου το πει.

«Διότι του έχεις υπερβολική εμπιστοσύνη». Την προλαβαίνω με μερικά βήματα. «Και το να ξέρεις ποιον μπορείς να εμπιστευέσαι είναι το μοναδικό πράγμα που θα σε κρατήσει ζωντανή –θα μας κρατήσει ζωντανούς– όχι μόνο στο τεταρτημόριο, αλλά και μετά την αποφοίτηση».

«Δεν υπάρχει εμείς», λέει αποφεύγοντας στο τσακ να τρακάρει με έναν άλλον ιππέα που τρέχει, κάνοντας την καρδιά μου να αναπηδήσει. Χθες μπορεί να μη με ένοιαζε.

Σήμερα το αίμα της είναι αίμα μου.

«Ω νομίζω πως θα διαπιστώσεις ότι αυτό δεν ισχύει πια». Την πιάνω από τον αγκώνα και την τραβάω για να μην τρακάρει με τον επόμενο. Έτσι θα είναι από δω και πέρα; Θα προσπαθώ να κρατάω αυτή τη γυναίκα ζωντανή; Τα βάζει με τρία σπλισμένα ντερέκια για να υπερασπιστεί τον μικρό δράκο, αλλά δεν βλέπει πού πηγαίνει; «Οι δεσμοί του Τερν είναι ισχυροί, τόσο με το ταίρι του όσο και με τον ιππέα του, επειδή είναι αυτός πολύ ισχυρός. Ο χαμός του τελευταίου ιππέα του παραλίγο να τον σκοτώσει, πράγμα που παραλίγο να σκοτώσει τη Σγκέιλ. Οι ζωές των ζευγαριών είναι...»

«Αλληλοεξαρθώμενες, το ξέρω», μου φωνάζει και τα μάτια της πετάνε σπίθες καθώς τραβάει το βλέμμα της από το δικό μου, εστιάζοντας στο σμήνος που προσγειώνεται.

Τι στο όνομα της Ντουν έχω πάθει και προσέχω κάτι τέτοια;
«*Τώρα ποιος γίνεται τρυφερός;*» ρωτάει η Σγκέιλ.

«*Η έλξη και η τρυφερότητα δεν είναι το ίδιο πράγμα*». Και έχω ήδη τσαντιστεί με τον εαυτό μου για το πρώτο. Και δεν πρόκειται να κυλήσω στο δεύτερο. «Κάθε φορά που ένας δράκος διαλέγει έναν ιππέα, αυτός ο δεσμός είναι πιο ισχυρός από τον προηγούμενο, που σημαίνει ότι αν πεθάνεις, Βία, θα ξεκινήσει μια αλυσίδα γεγονότων που πιθανόν να οδηγήσει και στο δικό μου τέλος. Οπότε ναι, δυστυχώς για όλους τους εμπλεκόμενους, τώρα υπάρχει το *εμείς* αν ο Εμπίριαν δεχτεί την επιλογή του Τερν».

Τα μάτια της γουρλώνουν και τα χείλη της μισανοίγουν.

Και *σίγουρα* δεν σκέφτομαι το στόμα της, όχι όταν έχω μεγαλύτερα προβλήματα, όπως το πώς να την κρατήσω ζωντανή. Ούτε σκέφτομαι την καλύτερη γωνία για να τη φιλήσω. Ή το πώς θα ήταν ο τέλειος κώλος της στα χέρια μου.

«Και τώρα που έχει μπει στο παιχνίδι ο Τερν και οι άλλοι δόκιμοι ξέρουν ότι θέλει να συνδεθεί...» Θεοί, θα την κυνηγήσουν. Στο στρώμα. Στις αίθουσες. Στο καταραμένο μπάνιο που δεν μπορώ να ελέγχω. Ξεκολλάω το βλέμμα μου και ξεφυσάω με αρκετή δύναμη για να το αποκαλέσω αναστεναγμό.

«Γι' αυτό ο Τερν μου είπε να μείνω μαζί σου», ψιθυρίζει, σαν να καταλαβαίνει επιτέλους τη σοβαρότητα της κατάστασής μας. «Εξαιτίας των αδέσμευτων».

«Οι αδέσμευτοι θα προσπαθήσουν να σε σκοτώσουν με την ελπίδα ο Τερν να συνδεθεί *μαζί τους*».

Ο Γκάρικ έρχεται προς το μέρος μου και κουνάω το κεφάλι μου. Οποιαδήποτε νέα έχει από τη χθεσινοβραδινή αποστολή πρέπει να περιμένουν. «*Απ' όλους τους δόκιμους στο τεταρτημόριο, ο Τερν*

έπρεπε να συνδεθεί με τη Σόρενγκεϊλ;» Η ζωή πρόκειται να γίνει εξαιρετικά πολύπλοκη.

«Ρώτα τον αν θες», προτείνει η Σγκέιλ.

«Καμία περίπτωση. Τη θέλω τη ζωούλα μου». Ο τύπος είναι πολύ τσαντίλας. «Ο Τερν είναι ένας από τους πιο ισχυρούς δράκους της Ηπείρου και η μεγάλη δύναμη που μεταφέρει πρόκειται να γίνει δική σου. Τους επόμενους μήνες, οι αδέσμευτοι θα προσπαθήσουν να σκοτώσουν τη νέα ιππεύτρια όσο ο δεσμός είναι ακόμη αδύναμος, όσο έχουν ακόμα μια ευκαιρία αυτός ο δράκος να αλλάξει γνώμη και να διαλέξει εκείνους ώστε να μη μείνουν πίσω μια ολόκληρη χρονιά. Και για τον Τερν; Θα κάνουν σχεδόν τα πάντα». Δεν μπορώ να μην αναστενάξω στ' αλήθεια αυτή τη φορά. «Υπάρχουν σαράντα ένας αδέσμευτοι ιππείς για τους οποίους είσαι τώρα ο νούμερο ένα στόχος». Σηκώνω τον δείκτη μου.

«Και ο Τερν πιστεύει ότι θα γίνεις σωματοφύλακάς μου». Ρουθουνίζει. «Δεν έχει ιδέα πόσο με αντιπαθείς».

«Ξέρει ακριβώς πόσο την αντιπαθείς και πόσο συχνά καρφώνεσαι...»

«Θα πάω οικειοθελώς σε κάθε αποστολή που υπάρχει στα κρύα βόρεια αν εσύ...»

«Αγενή. Σιγά μη με κάνει να νιώσω άβολα η ανικανότητά σου να ελέγχεις τις ορμόνες σου». Κάνει πως ανατριχιάζει. Όσο ανελέητο και ισχυρό κι αν είναι το κορίτσι μου, δεν αντέχει το κρύο, εκτός κι αν πετάμε προς την Αρίσια.

«Ξέρει πολύ καλά πόσο εκτιμώ τη δική μου ζωή», λέω, με το βλέμμα μου να ταξιδεύει στο κορμί της Σόρενγκεϊλ. Δεν αντιπαθώ τίποτα σε αυτό που βλέπω. Στην πραγματικότητα, αν η ίδια η Αμάρι έπλασε μια γυναίκα με σκοπό να με καταστρέψει... Λοιπόν, γαμώτο. Ίσως αυτό ακριβώς είναι η Βία – η καταστροφή μου. Απαλό δέρμα. Εκρηκτικό ταπεραμέντο. Φονική με στιλέτο. Απίστευτα θαρραλέα. Και εντελώς ατάραχη. «Είσαι παράλογα ήρεμη

για κάποια που μόλις άκουσε ότι θα την κυνηγήσουν». Τι θα την έκανε να χάσει τελειώς τον έλεγχο; Τι είδους άντρα θα άφηνε να τη μαγέψει;

«Είναι δύο χρόνια μικρότερη από σένα και κατώτερη στην ιεραρχία». Η Σγκέιλ κάνει πως θυμώνει.

«Κι εσύ είσαι πενήντα χρόνια μικρότερη από τον Τερν. Τι ακριβώς θες να πεις;»

«Για μένα είναι μια συνηθισμένη Τετάρτη». Η Σόρενγκεϊλ σηκώνει τους ώμους και το βλέμμα μου καρφώνεται στα μάγουλά της που έχουν κοκκινίσει, το οποίο μου δείχνει ότι την επηρεάζω περισσότερο απ' όσο θέλει να δείχνει. «Και για να είμαι ειλικρινής, το να με κυνηγάνε σαράντα ένα άτομα είναι λιγότερο τρομακτικό από το να ψάχνω διαρκώς στις σκοτεινές γωνιές εσένα».

Σωστό αυτό.

Ο χρυσός δράκος προσγειώνεται πίσω μας μαζί με τον τεράστιο δράκο που η Σγκέιλ αποκαλεί ταίρι και απομακρύνομαι όσο πιο γρήγορα μπορώ τώρα που η Σόρενγκεϊλ είναι προστατευμένη, πηγαίνοντας στο χωράφι όπου με περιμένει η Σγκέιλ μαζί με τους δράκους των άλλων αρχηγών.

Ο Γκάρικ στέκεται δίπλα στον Τσαντ –τον καφέ σκόρπιοντεϊλ του– και σηκώνει τα φρύδια καθώς πλησιάζω. «Λοιπόν, εσύ και η κόρη της στρατηγού...»

«Δεν είναι αστείο». Κουνάω το κεφάλι μου και αγνοώ το ξεφύσημα της Σγκέιλ δίπλα μου καθώς ο στρατηγός Μέλγκρεν έρχεται μπροστά στην εξέδρα. Ανατριχιάζω, όπως πάντα όταν είναι κάπου κοντά. Ο γαμημένος δολοφόνος. Δεν είναι δύσκολο να τον αποκλείσω· το κάνω χρόνια. Εκτός αυτού, δεν χρειάζεται να ακούσω για να ξέρω τι ετοιμάζεται να πει.

Ο Τερν θα κάνει αυτό που θέλει. Εκείνη θα συνδεθεί και με τους δύο δράκους. Ούτε ο Εμπίριαν δεν θα πει όχι στον δεύτερο μεγαλύτερο δράκο της Ηπείρου. Τον θέλουν πίσω στο πεδίο μάχης.

«Θα δημιουργήσει πρόβλημα αυτό;» ρωτάει ο Γκάρικ καθώς ο Μέλγκρεν συνεχίζει να μιλάει.

«Όχι».

«Μάλιστα». Η λέξη στάζει σαρκασμό.

«Είμαι καλά». Κοιτάζω τους πρωτοετείς που επιβίωσαν από την Επιλογή.

«Έχω δει πτώματα πιο καλά από σένα», μουρμουρίζει ο καλύτερός μου φίλος.

«Εννοείται πως τα πτώματα είναι καλά. Δεν έχουν να ανησυχούν για τίποτα». Και μόλις με ανάγκασαν να προστατεύω την καταραμένη Βάιολετ Σόρενγκεϊλ αν θέλω να ζήσω. Και θέλω. Ή μάλλον, πρέπει. Ειδικά από τη στιγμή που ο Μέλγκρεν μόλις ανακοίνωσε ότι πρόκειται να συνδεθεί με τους δράκους της.

Κατεβάζω τις ασπίδες μου αρκετά για να νιώσω τον δεσμό. Η σκληρή ζαφειρένια που μοιράζομαι με τη Σγκέιλ είναι κλειδωμένη στη θέση της όπως πάντα, αλλά τώρα υπάρχουν άλλες δύο. Αυτή από όνουχα του Τερν και η άλλη, μια γυαλιστερή... ασημένια, σαν τις άκρες των μαλλιών της. *Απίστευτο*. Συνδέθηκε πραγματικά μαζί της. Μόνο ένας δεσμός συντρόφων όπως της Σγκέιλ και του Τερν θα μπορούσε να με συνδέσει με κάποιον άλλο υπέα είτε το θέλω είτε όχι.

Η Σόρενγκεϊλ με κοιτάζει από την απέναντι πλευρά του χωραφιού και ανεβάζω τις ασπίδες μου σηκώνοντας τον δείκτη μου. Τώρα είναι ο νούμερο ένα στόχος εδώ πέρα και το μεγαλύτερο εμπόδιο για μένα.

«Φαντάζομαι ότι θα πρέπει να την κρατήσουμε ζωντανή», μουρμουρίζει ο Γκάρικ καθώς η στρατηγός Σόρενγκεϊλ έρχεται μπροστά για να βγάλει τον ετήσιο λόγο της για την οικογένεια, παρόλο που πέταξε τη δική της στους δράκους.

«Ναι». Πώς διάολο θα την κρατήσω ζωντανή όλο το πρώτο έτος όταν θα είμαι μακριά; Κοιτάζω απέναντι στο χωράφι και βλέπω τον Λίαμ, τον θετό μου αδελφό, να στέκεται μπροστά στον καινού-

ριο του κόκκινο ντάγκερτεϊλ καθώς οι δράκοι χαρίζουν στους ιππείς τους τα σημάδια για να διοχετεύουν μαγεία. «Μάλλον θα πρέπει να βάλω τον Λιάμ στη διμοιρία της».

«Τον Λιάμ;» ρωτάει ο Γκάρικ.

«Είναι ο καλύτερος στο έτος του». Γνέφω καθώς οι πρωτοετείς γιορτάζουν. «Εγώ του έμαθα να πολεμάει, επομένως ξέρω ότι είναι ικανός να την προστατέψει». Επίσης, του έχω απόλυτη εμπιστοσύνη.

«Η θα μπορούσες να της δώσεις την ευκαιρία να τα καταφέρει μόνη της πρώτα». Ο Γκάρικ σταυρώνει τα χέρια στο στήθος του και με κοιτάζει λοξά.

Υπάρχουν πολλοί λόγοι που μπορεί να έχει δίκιο.

«Αλλά αν αυτό επιλέγεις να κάνεις, όλοι συμπαθούν τον Λιάμ, οπότε μάλλον θα τον συμπαθήσει κι αυτή. Θα είναι πιο εύκολο να την προστατεύει έτσι».

«Θα τον συμπαθήσει». Εκείνο το δυσάρεστο συναίσθημα φουτώνει μέσα μου πάλι και σχηματίζει έναν κόμπο.

Ο Γκάρικ χαμογελάει. «Μην ανησυχείς. Δεν θα τη γαμήσει».

Τον κοιτάζω στενεύοντας τα μάτια. «Τι με νοιάζει εμένα αν θα...» Οι λέξεις σβήνουν στη γλώσσα μου καθώς ο Έιτος πηγαίνει πίσω από τη Σόρενγκεϊλ και κάνει να την πιάσει από τη μέση. Αυτός ο μαλάκας λύνει την πανοπλία της. Έχει τα χέρια του πάνω στο δέρμα της. Παίρνω μια ανάσα από τη μύτη και την αφήνω από το στόμα για να καταπολεμήσω τη ναυτία που μου έρχεται.

«Χαλάρωσε, απλώς δένει τα κορδόνια της», λέει ο Γκάρικ και χωρίς να κοιτάξω ξέρω ότι ο μαλάκας χαμογελάει ακόμα. «Βλέπεις; Ήδη γυρίζει».

Η Σόρενγκεϊλ γυρίζει στα χέρια του Έιτος κι εκείνος φέρνει τα χέρια του στο πρόσωπό της. Σίγουρα διαβάζει τις αναμνήσεις της για να δει αν όντως χειραγωγήσα την Επιλογή.

«Δεν υπάρχει λόγος να... Ω γαμώτο». Η φωνή του Γκάρικ χαμηλώνει σε ψίθυρο καθώς ο Έιτος σκύβει και φιλάει τη Σόρενγκεϊλ.

Φωτιά κυλάει στις φλέβες μου και σκιές τρεμοπαίζουν γύρω μου, αλλοιώνοντας την όρασή μου για ένα δευτερόλεπτο. Ο γαμημένος Ντέιν Έιτος έχει το στόμα του πάνω στη Βία μου.

Δεν είναι δική μου βέβαια. Αλλά αυτό δεν εμποδίζει τον κόμπο στο στομάχι μου να απλωθεί σαν οξύ μέσα μου, καίγοντας το στήθος μου και δυσκολεύοντας την ανάσα μου μέχρι αυτός ο βλάκας να σηκώσει το κεφάλι του.

«Να πάρει. Είσαι καλά;» ρωτάει ο Γκάρικ, αλλά στη φωνή του ακούω ένα γέλιο.

«Είμαι...» Καρφώνω τα πόδια μου στο χώμα με σκιές για να μην πάω μέχρι εκεί και σαπίσω τον Έιτος στο ξύλο. Πώς τολμάει να φιλάει το στόμα που δεν θα παραβίαζε έναν κανόνα για να προστατέψει, όταν εγώ θα...

«Ναι, τι θα έκανες εσύ;» ρωτάει η Σγκέιλ.

Γαμώτο. Τι δεν θα έκανα;

«Σαν να έχεις πρασινίσει λίγο». Ο Γκάρικ ξεκαρδίζεται στα γέλια κι εγώ αρχίζω να παίρνω βαθιές ανάσες καθώς η Σόρενγκεϊλ τραβιέται από τον Έιτος.

Της χαμογελάει, αλλά... μισό λεπτό. Εκείνη δεν ανταποδίδει το χαμόγελο. Όχι, δείχνει σαν να φίλησε κατά λάθος τον ξάδελφό της και ψάχνει τρόπο να το βάλει στα πόδια. Μιλάμε για πολύ άβολη κατάσταση.

«Σε ξέρω είκοσι χρόνια και νομίζω πως δεν σε έχω δει ποτέ να ζηλεύεις. Αυτό είναι καταπληκτικό». Ο Γκάρικ κατεβάζει το χέρι του στον ώμο μου.

Ζηλεύω. Ακριβώς αυτό νιώθω. Το καυτό, εκνευριστικό συναίσθημα της ζήλιας. Και τώρα έχω συνδεθεί με αυτή τη γυναίκα για την υπόλοιπη ζωή μας.

Πρέπει να μείνω όσο γίνεται πιο μακριά της.

«Δεν θα το κάνεις όμως», προβλέπει η Σγκέιλ και σίγουρα θα της έκανα κωλοδάχτυλο αν δεν φοβόμουν μη με ακρωτηριάσει μόνο και μόνο επειδή μπορεί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 27

Ζέιντεν

Ο Ντέιν Έιτος έχει σκοπό να μου σπάσει τα νεύρα. Ακούγοντας τα μικρόψυχα σχόλια που κάνει όλο το απόγευμα και βλέποντας τα απειλητικά του βλέμματα, μου 'ρχεται να του κολλήσω τη μούρη στο τραπέζι της αίθουσας συνεδριάσεων του Μονσερά.

Αλλά στη Βία δεν θα άρεσε αυτό και όσο απολαυστικό κι αν θα ήταν να ακούσω τη μύτη του να σπάει πάνω στο λουστραρισμένο ξύλο, δεν πρόκειται να κάνω κάτι που θα διέκοπτε αυτή την εκπαιδευτική συνεδρία, διακινδυνεύοντας την αποστολή της Ίμοτζεν, αν η διμοιρία της συνειδητοποιήσει ότι στην πραγματικότητα αυτή τη στιγμή δεν ξερνάει στο αναρρωτήριο.

Βέβαια, χάρη στη βολική χαρακτηριστική μαγεία της Ίμοτζεν, ο θεραπευτής δεν θα θυμάται καν πως ήταν εκεί. Αν όλα έχουν πάει σύμφωνα με το πρόγραμμα, τώρα θα έχει αφήσει αυτό που έφερα μαζί μου και θα βρίσκεται στον δρόμο της επιστροφής. Αυτή η σκέψη με κάνει να ενισχύσω τις ασπίδες μου για την περίπτωση που ο Ντέιν πραγματοποιήσει την απειλή που βλέπω στα μάτια του. Δεν πρόκειται να τον αφήσω να ακουμπήσει ούτε ένα δάχτυλο πάνω μου.

«Άρα απλώς περιμένουμε να συμβεί κάτι;» ρωτάει ο Ρίντοκ Γκάμλιν – μα την Ντουν, μόλις έβαλε τις βρομομπότες του πάνω στο τραπέζι;

«Ναι», λέει η μεγάλη αδελφή Σόρενγκεϊλ από την κεφαλή του τραπέζιού αριστερά μου και μετά κάνει μια κίνηση με το δεξί της χέρι, χρησιμοποιώντας την κατώτερη μαγεία της για να ρίξει τον Γκάμλιν με τον κώλο στο πάτωμα. «Και πάρε τα πόδια σου από το τραπέζι».

Ο ψηλότερος από τους ιππείς που βρίσκονται εδώ χασκογελάει και ενημερώνει τον χάρτη μάχης πίσω από την αδελφή της Βάιολετ, αλλά το ύφος του αλλάζει γρήγορα, τα μάτια του γίνονται δυο σχισμές από την καχυποψία όταν με πιάνει να τον κοιτάζω. Ξύνω τον λαιμό μου πάνω από τον γιακά μου, ακριβώς πάνω στο σημάδι επανάστασης, και τον κοιτάζω κατάματα μέχρι να χαμηλώσει τα μάτια.

Αυτές οι μαλακίες είναι ο λόγος που κρύβω τα άβολα συναισθήματά μου για τη Βάιολετ, όσο όμορφη κι αν είναι σήμερα κι όσο υπέροχα κι αν μυρίζει δίπλα μου, σαν κάποιος εσπεριδοειδής, κάνοντάς με να θέλω να θάψω το πρόσωπό μου στον λαιμό της και να δω πόσο μπορώ να την κάνω να κοκκινίσει. Όχι, αν το έκανα αυτό, κάθε ιππέας σε αυτό το δωμάτιο θα την κοιτούσε διαφορετικά, και όχι με καλό τρόπο. Αν είναι δυνατόν, γαμώτο, ερωτεύτηκα τη μοναδική γυναίκα στην Ήπειρο που δεν μπορώ να έχω.

Ωστόσο, είχα καθίσει ακριβώς ανάμεσα σε εκείνη και στον Λίαμ, μη δίνοντας σημασία στο πονηρό του χαμόγελο, φέρνοντας την καρέκλα μου πιο κοντά στη Βάιολετ. Δεν τρέχει τίποτα μεταξύ τους, αλλά μπορεί να κάνει πίσω όταν είμαι εγώ εδώ, γαμώτο.

«Πείτε πως είμαστε στην Ενημέρωση Μάχης», λέει η Μίρα Σόρενγκεϊλ ενώ ο Γκάμλιν προσπαθεί να ξανακαθίσει στην καρέκλα του στο τέρμα του τραπεζιού. «Σήμερα το πρωί κάναμε το ένα τέταρτο της συνηθισμένης περιπολίας, οπότε κανονικά θα γυρίζαμε περίπου τώρα και θα αναφέραμε τα ευρήματά μας στον διοικητή. Αλλά για να περάσει η ώρα, μια και θα είμαστε σε αυτό το δωμάτιο όλο το απόγευμα, ας προσποιηθούμε ότι συναντήσαμε ένα νέο εχθρικό φυλάκιο στα σύνορα» –γυρίζει στον χάρτη και βάζει μια πινέζα κοντά στις κορυφές– «εδώ».

Ο Έιτος αγριοκοιτάζει με μεγάλη προσήλωση εμένα για να γυρίσει στον χάρτη, έτσι κάθομαι πίσω στην καρέκλα μου και κάνω αυτό που ξέρω να κάνω καλύτερα – τον αγριοκοιτάζω κι εγώ.

«Πρέπει να προσποιηθούμε ότι ξεφύτρωσε μέσα σε μια νύχτα;» Στον τόνο του Έμερι Μπαρνς διακρίνω μια μικρή ειρωνεία, αλλά τον αγνού προτιμώντας να κάνω τον Ντέιν να νιώσει όσο πιο άβολα μπορώ, μόνο και μόνο για να γελάσω.

«Για τους σκοπούς της άσκησης, τριτοετή», λέει η Μίρα.

Τα χέρια του Ντέιν σχηματίζουν γροθιές πάνω στο τραπέζι και χαμογελάω λοξά. Είναι γελοία εύκολο να τον εκνευρίζεις.

«Μ' αρέσει αυτό το παιχνίδι», λέει ο πιο κοντός από τους υπολοχαγούς δίπλα στη Μίρα.

«Ποιος θα ήταν ο στόχος μας;» ρωτάει η Μίρα. «Έιτος;»

Ο Ντέιν τρομάζει και στρέφει το βλέμμα του στον χάρτη. Ένας πόντος για μένα. «Τι οχύρωση υπάρχει εκεί; Μιλάμε για καμιά πρόχειρη ξύλινη κατασκευή; Ή κάτι πιο ισχυρό;»

Τουλάχιστον κάνει καλές ερωτήσεις.

«Σιγά μην είχαν χρόνο να φτιάξουν ένα οχυρό μέσα στη νύχτα», λέει ο Ρίντοκ. «Σίγουρα ξύλινο είναι, σωστά;»

«Όλα τα παίρνετε τόσο κυριολεκτικά, γαμώτο». Η Μίρα τρίβει το κούτελό της σαν να είμαστε ένας πονοκέφαλος που δεν μπορεί να διώξει. «Ωραία, ας πούμε ότι κατέλαβαν ένα οχυρό που βρισκόταν ήδη εκεί. Πέτρινο».

Που σημαίνει ότι εκεί μέσα θα υπήρχαν πολίτες ή πιθανοί όμηροι. Άρα η φωτιά των δράκων θα ήταν άχρηστη. Εντάξει. Ο Λιάμ ανιχνεύει τις άμυνές τους και μετά εγώ βυθίζω στο σκοτάδι όλο το μέρος για την επίθεσή μας. Οι μισοί από εμάς κατεβαίνουμε από τους δράκους ενώ οι άλλοι μισοί απογειώνουν τους γρούπες κι εγώ περνάω μέσα από το σκοτάδι για να ελευθερώσω τους ομήρους όσο ο Έμερι εκτοξεύει ελεγχόμενες εκρήξεις φωτιάς μέσω του χειρισμού του αέρα, χρησιμοποιώντας την Κουίν σαν ανιχνεύτρια.

Το μυαλό μου καταστρώνει τρεις ακόμα στρατηγικές μάχης και μετά σκαλώνει σε μια τέταρτη καθώς κοιτάζω τη Βάιολετ και τη βλέπω να σκέφτεται σουφρώνοντας τα χείλη της. Θεοί, αυτό το στόμα. Ονειρεύομαι αυτό το στόμα. Φαντασιώνομαι αυτό το στόμα. Εκείνο το φιλί έχει χαραχτεί στη μνήμη μου σαν σημάδι επανάστασης και τυραννιέμαι ξέροντας ότι δεν θα συμβεί ποτέ ξανά, ότι δεν θα έπρεπε να το είχα γευτεί ούτε εκείνη τη φορά.

Η Μίρα και η Κούν αρχίζουν να διαφωνούν για τις παραμέτρους του σεναρίου και με επαναφέρουν στο παρόν.

«Πόσους από εσάς τους τριτοετείς έχουν επιστρατεύσει;» Η Μίρα σταυρώνει τα χέρια της.

Ο Έμερι σηκώνει το χέρι του κι εγώ μερικά δάχτυλα.

Η Βάιολετ ανασηκώνει τα φρύδια, αλλά μένει σιωπηλή, ακριβώς όπως όλο το απόγευμα. Ανοίγω τις ασπίδες μου τόσο όσο χρειάζεται για να νιώσω εκείνο τον αγνό ασημένιο δεσμό που διαρκώς μεγαλώνει ανάμεσά μας – αυτόν που δεν έχει παρατηρήσει ακόμα.

«Σου είπα, αυτό συμβαίνει ανάμεσα στους ιππείς ζευγαρωμένων δράκων», μου θυμίζει λίγο εκνευρισμένη η Σγκέιλ.

«Και της το έχει πει ο Τερν;» ρωτάω, αλλά απαξιοί να απαντήσει.

Ο Ντέιν παίρνει μια απόχρωση που μου θυμίζει ντομάτα. «Αυτό δεν είναι σωστό. Δεν μας επιστρατεύουν ποτέ πριν από την αποφοίτηση».

Συγκρατώ ένα γέλιο και του σηκώνω ειρωνικά τον αντίχειρα.

«Ναι, καλά». Ο Έμερι πνίγει ένα γέλιο. «Περιμένετε απλώς μέχρι του χρόνου. Δεν μπορώ να μετρήσω πόσες φορές έχουμε καθίσει σε αυτά τα δωμάτια στα οχυρά επειδή οι ιππείς τους έχουν κληθεί στο μέτωπο για κάποιο επείγον περιστατικό».

Ο Έιτος χλωμιάζει.

Αν ήξερε έστω και τα μισά από αυτά που συμβαίνουν εκτός των συνόρων, μάλλον θα λιποθυμούσε.

«Τώρα που διευθετήθηκε αυτό...» Η Μίρα τοποθετεί στο κέντρο του τραπέζιού τη μακέτα ενός πέτρινου οχυρού. «Πιάστε»,

προειδοποιεί πετώντας στον καθένα μας μια ξύλινη μινιατούρα δράκου.

«Ο δικός σου είναι καλύτερος», ψιθυρίζω στον Λιάμ.

«Το ξέρω». Χαμογελάει χαϊδεύοντας τα φτερά της μινιατούρας.

«Φανταστείτε ότι το Μεσίνα και το Εξάλ δεν υπάρχουν εκεί πέρα και είμαστε η μόνη διμοιρία που μπορεί να πάρει πίσω το οχυρό», διατάζει η Μίρα. «Σκεφτείτε τη δύναμη σε αυτό το δωμάτιο. Σκεφτείτε τι φέρνει κάθε ιππέας στο τραπέζι και πώς θα χρησιμοποιούσατε αυτές τις δυνάμεις ενωμένοι για να πετύχετε τον στόχο σας».

«Μα δεν το μαθαίνουν αυτό στους πρωτοετείς», λέει ο Λιάμ λες και δεν έχει διδαχτεί στρατηγικές μάχης από τότε που ήμαστε παιδιά. Ο Λιούλεν φρόντισε γι' αυτό μόλις ανέλαβε την κηδεμονία μας μετά την εκτέλεση.

Το βλέμμα της Μίρα πέφτει στο σημάδι επανάστασης στον καρπό του Λιάμ κι εγώ σηκώνω ψηλά το πιγούνι μου. Καλύτερα να μας συνηθίσουν σε τέτοια δωμάτια, γιατί ήρθαμε για να μείνουμε. Τουλάχιστον μέχρι να χτίσουμε το σιδηρουργείο της Αρίσια.

Η Βάιολετ ξεροβήχει και η Μίρα στρέφει το βλέμμα της στη μικρή της αδελφή, τα μάτια της γυαλίζουν πριν στραφεί πάλι στον Λιάμ.

Αισθάνομαι ένα εκνευριστικό σφίξιμο στο στήθος. Όπως κι αν κοίταξε η Βάιολετ την αδελφή της, το έκανε προφανώς για να υπερασπιστεί εμάς και αυτό με χτύπησε κατευθείαν ανάμεσα στα πλευρά.

«Ίσως δεν σας μαθαίνουν αυτή τη στρατηγική μάχης όταν είστε πρωτοετείς επειδή προσπαθείτε να μείνετε πάνω στους δράκους σας. Πήρατε μια πρώτη γεύση για τη στρατηγική στη μάχη των διμοιριών και κοντεύει Μάιος, που σημαίνει ότι σύντομα θα ξεκινήσουν τα τελικά Παιχνίδια Πολέμου, σωστά;»

«Σε δύο εβδομάδες», της λέει ο Ντέιν σαν να θέλει να θυμίσει σε όλους ότι βρίσκεται ακόμα στο τραπέζι.

«Καλός συγχρονισμός, λοιπόν. Δεν θα επιβιώσετε από τα παιχνίδια αν δεν είστε προετοιμασμένοι». Το βλέμμα της Μίρα στέκεται στη Βάιολετ αρκετή ώρα για να εκνευριστώ. Από όλους σε αυτό το δωμάτιο, η Μίρα θα έπρεπε να ξέρει πόσο ικανή είναι η Βάιολετ. «Αυτός ο τρόπος σκέψης θα δώσει στη διμοιρία σας –σε ολόκληρη την πτέρυγά σας– ένα πλεονέκτημα, γιατί σας διαβεβαιώνω ότι ο αρχηγός σας ήδη αξιολογεί κάθε ιππέα για τις ικανότητές του».

Στριφογυρίζω τον μικρό δράκο ανάμεσα στα δάχτυλά μου και κρατάω το στόμα μου κλειστό εφόσον υποτίθεται πως κανονικά δεν θα έπρεπε να ήμουν εδώ.

«Ας το κάνουμε λοιπόν». Η Μίρα κάνει πίσω κι εγώ κοιτάζω γύρω μου στο τραπέζι καρφώνοντας τα μάτια μου στον Έιτος. «Ποιος είναι ο αρχηγός; Κι ας προσποιηθούμε πως δεν είμαι τρεις βαθμούς ανώτερή σας».

«Τότε είμαι εγώ ο αρχηγός». Ο Έιτος ανακάθεται σφιγμένα, σαν κάποιος να κάλεσε σχηματισμό.

Προς τιμήν μου, δεν γελάω.

«Ο αρχηγός της πτέρυγάς μας είναι εδώ». Ο Λίαμ δείχνει εμένα. «Θα έλεγα λοιπόν ότι αυτός πρέπει να ηγηθεί».

Ο αχνός ασημένιος δεσμός δυναμώνει με ένα συναίσθημα –περηφάνια– παρόλο που η Βάιολετ είναι ακίνητη σαν άγαλμα. Απίστευτο, είμαστε συνδεδεμένοι. Αυτό μπορεί να είναι...

«*Επικίνδυνο; Επιπόλαιο; Ένας ενοχλητικός περισπασμός;*» λέει η Σγκέλ και ορκίζομαι ότι ακούω τα δόντια της να χτυπάνε.

«*Διασκεδαστικό*». Δεν υπάρχει αμφιβολία για τον δεσμό ανάμεσά μας. Λάμπει σαν μαγικό φως, γαμώτο. «Για χάρη της άσκησης μπορούμε να προσποιηθούμε πως δεν είμαι εδώ». Αφήνω τη μινιατούρα στο τραπέζι, χαλαρώνω και περνάω το χέρι μου πίσω από την καρέκλα της Βάιολετ, νιώθοντας απέραντη χαρά όταν βλέπω τον Ντέιν να τρίζει τα δόντια του. «Δώσε στον Έιτος τη θέση που όλοι ξέρουμε ότι ποθεί».

Το σαγόνι του σφίγγεται κι εγώ κρατάω το χέρι μου ακίνητο, σαν να τον προκαλώ σε μονομαχία. Μπορεί να πάρει την αρχηγία αν θέλει. Είμαι πολύ περιέργος να δω τι θα κάνει με αυτή. Αλλά αυτή είναι η μόνη θέση που θα δώσω σε αυτόν τον κακομαθημένο κλαψιάρη.

«Μη γίνεσαι κόπανος», ψιθυρίζει η Βάιολετ.

«Δεν με έχεις δει ακόμα να γίνομαι κόπανος». Στέλνω τα λόγια μέσα από τον δεσμό.

Το κεφάλι της γυρίζει απότομα, τα χείλη της μισανοίγουν καθώς με κοιτάζει αποσβολωμένη.

Έπιασε. Η καρδιά μου σκαλώνει και συγκρατώ ένα γέλιο. Έκανα λάθος. Αυτό δεν είναι απλώς διασκεδαστικό, είναι ακαριαία ζωτικό για την ύπαρξή μου. Γυρίζω προς το μέρος της χαμογελώντας λοξά και κοιτάζω εκείνα τα υπνωτιστικά καστανά μάτια. «Καρφώνεσαι. Σε τριάντα περίπου δευτερόλεπτα θα σε παρεξηγήσουν αν δεν σταματήσεις».

«Πώς;» ψιθυρίζει σαν να με κατηγορεί.

«Με τον ίδιο τρόπο που μιλάς στη Σγκέλνι. Είμαστε όλοι υπέροχα, εκνευριστικά συνδεδεμένοι. Κι αυτό είναι μόνο ένα από τα πλεονεκτήματα. Αν και εύχομαι να το είχα κάνει νωρίτερα. Η έκφρασή σου είναι ανεκτίμητη». Της κλείνω το μάτι και στρέφω την προσοχή μου στη χύτρα ζήλιας που σιγοβράζει στην άλλη πλευρά του τραπέζιού.

«Εσύ. Είσαι. Ο αρχηγός πτέρυγας». Ο Ντέιν με το ζόρι βγάζει τις λέξεις και δεν μπορώ να μην αναρωτηθώ αν υποτάσσεται στον βαθμό μου ή αν με κατηγορεί για ανάρμοστη συμπεριφορά σε υφιστάμενο.

Σε κάθε περίπτωση, σκασίλα μου. Αν ήταν ασφαλές για τη Βάιολετ, με χαρά θα δήλωνα ένοχος για ανάρμοστη συμπεριφορά. Πονηρά ανάρμοστη. Στο κρεβάτι μου. Στο δικό της. Σε ένα τραπέζι στα Αρχεία. Στα λουτρά και σε κάθε δωμάτιο με πόρτα και κλειδαριά ώστε να μη δει κανένας άλλος τι είναι δικό μου. Θα ήμουν τόσο ανάρμοστος, που θα την έκανα να ουρλιάζει το όνομά μου κάθε μέρα μέχρι να βραχνιάσει.

Αλλά παρόλο που θα ήταν ό,τι καλύτερο θα μου είχε συμβεί ποτέ, εγώ θα ήμουν ό,τι χειρότερο για εκείνη. Αυτή η αλήθεια κάθεται σαν πέτρα στο στομάχι μου.

«Κανονικά δεν θα ήμουν καν εδώ». Σηκώνω τους ώμους. «Αλλά αν σε κάνει να νιώθεις καλύτερα, για τα Παιχνίδια Πολέμου, θα παίρνεις τις διαταγές σου από τον αρχηγό τμήματος Γκάρικ Τάβις, τις οποίες θα λαμβάνει από μένα. Θα εκτελέσεις τους ελιγμούς σας ως διμοιρία για το καλό της πτέρυγας. Προσοποίησου απλώς ότι είμαι ακόμα ένα μέλος της διμοιρίας σου και χρησιμοποίησέ με όπως θες, Έιτος». Παίρνω το χέρι μου από την καρέκλα της Βάιολετ και σταυρώνω τα χέρια στο στήθος μου.

«Γιατί είσαι εδώ παρεμπιπτόντως;» γκρινιάζει ο Ντέιν. «Χωρίς παρεξήγηση, κύριε, αλλά δεν περιμέναμε ανώτερους αρχηγούς σε αυτό το ταξίδι».

«Οντως, γιατί είσαι εδώ;» Η Σγκέιλ δεν κάνει τίποτα για να κρύψει τον χλευασμό στη φωνή της.

«Ξέρεις πολύ καλά ότι η Σγκέιλ και ο Τερν είναι ζευγάρι». Η φωνή μου παραμένει ευλαβικά ανέκφραστη. «Δική σου ιδέα ήταν να φέρεις τα στιλέτα». Προσέχω να μιλάω μόνο μέσα από τον δεσμό μου με τη Σγκέιλ.

«Μου φάνηκε συνετό εφόσον δεν αντέχεις να αποχωρίζεσαι την κόρη της στρατηγού». Ξεφυσάει.

«Τρεις μέρες;» μου πετάει ο Ντέιν σκύβοντας μπροστά. «Δεν μπορούσες να αντέξεις τρεις μέρες;»

«Δεν αντέχω; Λίγο υπερβολικό αυτό».

«Πού είναι η Βάιολετ τώρα;» ρωτάει κοροϊδευτικά. «Τι κάνει; Με σκέφτεται; Της λείπω; Μήπως θέλει τον Έιτος; Ονειρεύεται εκείνο το φιλί; Σε πόσο καιρό θα μπορέσω να την...»

«Σταμάτα, κατάλαβα». Θα μου σπάσει τα νεύρα μέχρι να γυρίσουμε σπίτι.

«Δεν έχει καμία σχέση με εκείνον». Η Βάιολετ κοπανάει τον δράκο της στο τραπέζι. «Ο Τερν και η Σγκέιλ αποφασίζουν».

Με υπερασπίζεται πάλι. Γαμώτο, λατρεύω αυτή τη γυναίκα.

«Δεν σου πέρασε ποτέ από το μυαλό ότι δεν μπορούσα εγώ να μείνω μακριά από σένα;» τη ρωτάω. Μου ρίχνει αγκωνιά στον δικέφαλο και προσπαθώ να μη χαμογελάσω. Μου αρέσει που δεν με φοβάται, που μου τη λέει όπως κανένας άλλος εκτός από τη Σγκέιλ. Όλα όσα κάνει –ακόμα και η αγκωνιά μπροστά στη διμοιρία της– με ανάβουν. Την έχω πατήσει άσχημα μαζί της. «Έλα τώρα, σταμάτα. Θα προδώσεις τη μυστική επικοινωνία μας αν γίνεσαι τόσο... βίαιη».

«Σιγά μη δεν έσπευδες να τον υπερασπιστείς», γκρινιάζει πάλι ο Ντέιν. «Αν και δεν μπορώ να καταλάβω πώς μπορείς και ξεχνάς ότι πριν από έξι μήνες αυτός ο τύπος ήθελε να σε σκοτώσει».

Δεν λέει ψέματα, αλλά αυτό ήταν τότε που μισούσα την ιδέα της, πριν τη γνωρίσω – πριν την αγαπήσω.

Η Βάιολετ σφίγγεται. «Δεν το πιστεύω ότι λες κάτι τέτοιο».

Ο πόνος στη φωνή της με τσιτώνει. «Εξαιρετική η ικανότητά σου να παραμένεις επαγγελματίας, Έιτος». Ξύνω το σημάδι επανάστασης στον λαιμό μου για να του θυμίσω ακριβώς ποιος είμαι. «Τρομερή επίδειξη των ηγετικών σου ικανοτήτων».

Μια ιππεύτρια σφυρίζει. «Μήπως θέλετε να τον βγάλετε και να τον μετρήσετε, αγόρια; Θα ήταν πιο γρήγορο».

Ο Λίαμ πνίγει ένα γέλιο και τον κοιτάζω λοξά.

«Αρκετά!» Τα αντικείμενα τραντάζονται όταν η Μίρα κοπανάει τα χέρια της στο τραπέζι.

«Έλα τώρα, Σόρενγκεϊλ», λέει χαριτολογώντας ο κοντός ιππέας αριστερά της και οι δύο Σόρενγκεϊλ γυρίζουν προς το μέρος του.

«Εννοώ... τη μεγάλη Σόρενγκεϊλ. Έχουμε να διασκεδάσουμε πολύ καιρό έτσι».

Η Βάιολετ κουνάει το κεφάλι της εμφανώς μπουχτισμένη. «Εφόσον η Μίρα έχει την ικανότητα να επεκτείνει την ασπίδα αν πέσουν οι θάλαμοι, το πρώτο πράγμα που θα έκανα θα ήταν να τη στείλω

να ψάξει την περιοχή με τον Τάιν. Πρέπει να μάθουμε αν έχουμε να κάνουμε με πεζικάριους ή ιππείς γρυπών».

Πολύ καλό. Δεν είχα σκεφτεί τη Μίρα στους υπολογισμούς μου.

«Ωραία». Η Μίρα αφήνει τον δράκο της κοντά στο κάστρο. «Ας υποθέσουμε λοιπόν ότι είναι γρύπες».

«Μια και μιλάμε για γρύπες», λέω στη Σγκέλ. «Έχουμε κανένα νέο από τον Γκλέιν;»

«Είναι ακόμα εκτός εμβέλειας», απαντάει.

Το να στείλουμε την Τιμοτzen μία ώρα νότια προς τα σύνορα με το Μπρέιβικ ήταν ένα υπολογισμένο ρίσκο δεδομένου ότι δεν είχα πολύ χρόνο για να στείλω ένα μήνυμα στη Σιρίνα και στο σμήνος της, αλλά η συνάντηση εκεί ήταν πολύ καλύτερη επιλογή από το να ρισκάρω να αιχμαλωτιστεί από τους ιπτάμενους του Σιγκνίς, που θα έβγαζαν τα σιλέτα τους και θα σκότωναν την Τιμοτzen μόνο και μόνο για παραδειγματισμό. Οι ξεροκέφαλοι μαλάκες.

«Θες να κάνεις τη δουλειά σου;» Το χαμόγελο της Βάιολετ στάζει στην κυριολεξία γλυκό δηλητήριο καθώς γυρίζει στον Ντέιν. «Θέλω να πω, δεν μπορώ να πιστέψω ότι ξεχνάς πως είσαι διμοιρίτης».

Τη λατρεύω γαμώτο.

Οι κλειδώσεις του ασπρίζουν γύρω από τη μινιατούρα. «Κουίν, μπορείς να κάνεις αστρική προβολή από τη ράχη του δράκου σου;»

«Ναι», απαντάει.

«Τότε θα σε έβαζα να μεταφερθείς στο οχυρό και να ελέγξεις για σημάδια αδυναμίας», λέει ο Ντέιν. «Και να μου αναφέρεις τις ζημιές. Το ίδιο και τον Λιάμ. Θα χρησιμοποιούσαμε τη μακρινή σου όραση για να δούμε αν θα μπορούσες να εντοπίσεις τους ιππείς γρυπών κι αν υπάρχουν τυχόν παγίδες».

«Ωραία. Οι αδυναμίες είναι η ξύλινη πύλη», προσθέτει η Μίρα καθώς οι δύο δόκιμοι μετακινούν τις μινιατούρες τους, «και οι πολίτες του Ναβάρ που έχουν αιχμαλωτίσει στα μπουντρούμια τους».

«Άρα δεν θα ανατινάξουμε το μέρος, Κρίμα», μουρμουρίζει ο Ρίντοκ.

«Εσύ είσαι χειριστής του αέρα, σωστά;» ρωτάει ο Ντέιν τον Έμερι. «Άρα μπορείς να καθοδηγήσεις τις φλόγες του δράκου σου στα μέρη του οχυρού που έχουν καταλάβει χωρίς να σκοτώσεις πολίτες».

«Ναι», απαντάει ο Έμερι γνέφοντας κοφτά. «Αλλά θα έπρεπε να είμαι μέσα στο οχυρό».

«Τότε θα πρέπει να μπεις στο οχυρό», λέει η Μίρα ανασηκώνοντας τους ώμους.

Τα μάτια του Έμερι γουρλώνουν. «Θέλεις να αφήσω τον δράκο μου και να πάω με τα πόδια;»

«Γιατί νομίζεις πως κάνουμε πυγμαχία; Ή μήπως θα αφήσεις όλους εκείνους τους αθώους ανθρώπους να πεθάνουν;» Η Μίρα τινάζει τον καρπό της και ο δράκος του Έμερι εκτοξεύεται στον αέρα. Η Μίρα τον πιάνει και τον βάζει στο κέντρο της μακέτας. «Το πραγματικό ερώτημα είναι πώς θα σε πάμε αρκετά κοντά δίχως να σκοτωθείς; Εφόσον πιστεύω ότι οι άλλοι θα είναι απασχολημένοι με τους γρύπες που θα ορμήσουν μόλις αρχίσουν τα πυροτεχνήματα».

«Ποια είναι η δική σου χαρακτηριστική μαγεία, Έιτος;» ρωτάει η Κουίν.

«Είναι απόρρητη για τον βαθμό σου», απαντάει ο Ντέιν.

Το πιστεύει αλήθεια αυτό; Ή του έχει κάνει τόση πλύση εγκεφάλου ο μπαμπάκας που δεν βλέπει ότι θα τον χρησιμοποιήσουν σαν όπλο ενάντια στους άλλους ιππείς;

Κοιτάζει κάθε δόκιμο εκτός από μένα και μετά αναστενάζει. «Καμιά ιδέα;»

Η Βάιολετ κουνάει το κεφάλι της και μετά λέει: «Βεβαίως». Αρπάζει τον δράκο μου και τον βάζει στο οχυρό κουνώντας το χέρι της ώστε η μινιατούρα να πετάξει πάνω από τη μακέτα. Δεν θα έπρεπε να εντυπωσιαστώ—είναι απλώς κατώτερη μαγεία—, αλλά, γαμώτο, είναι πολύ σέξι όταν παίρνει τον έλεγχο. «Σταματάς να αγνοείς ότι έχεις έναν απίστευτα ισχυρό χειριστή σκιών στη διάθεσή σου και του ζητάς να σκοτεινιάσει την περιοχή ώστε να μη σε δουν να προσγειώνεσαι».

Απίστευτη.

«Δεν έχει άδικο», λέει η Μίρα.

«Μπορείς να το κάνεις αυτό;» Ο Έιτος γυρίζει αργά προς το μέρος μου.

«Ρωτάς σοβαρά τώρα;» Καλώ τη δύναμη της Σγκέιλ που αρχίζει να κυλάει στις φλέβες μου.

«Απλώς δεν ήμουν σίγουρος ότι μπορούσες να καλύψεις μια περιοχή τόσο...»

Σηκώνω τις παλάμες μου ίσα για να καθαρίσω το τραπέζι και καλώ το δροσερό σκοτάδι από τις σκιές. Αναδύονται κάτω από το τραπέζι και σκοτεινιάζουν το δωμάτιο σε λιγότερο από ένα δευτερόλεπτο, καταβροχθίζοντας κάθε ίχνος φωτός.

Νιώθω πανικό μέσα από τον ασημένιο δεσμό.

«*Ηρέμησε. Εγώ είμαι*». Λυγίζω ένα δάχτυλο σχηματίζοντας μια κορδέλα σκιάς και χαιδεύω το μάγουλο της Βάιολετ.

«Γαμάτο», λέει ένας ιπέας αριστερά μου.

«Μπορώ να μαυρίσω ολόκληρο το φυλάκιο, αλλά νομίζω πως αυτό θα φρικόρει πολύ κόσμο». Κλείνω τα χέρια μου και οι σκιές γυρίζουν στη θέση τους, αφήνοντας το φως να μπει από τα παράθυρα. Πλάκα είχε αυτό. Αξίζε ακόμα και το απειλητικό βλέμμα που εισπράττω από τη Μίρα. Η Βάιολετ σφίγγεται σαν να το είδε κι αυτή. «*Ελπίζω να μη σου μπήκαν τίποτα ιδέες όσο ήμαστε στα σκοτάδια*».

Μου κάνει κωλοδάχτυλο δίχως καν να με κοιτάζει και ένα γέλιο ξεφεύγει από τα χείλη μου καθώς η Μίρα συνεχίζει την άσκηση.

«Μπράβο», λέει τελικά η Μίρα κοιτώντας την ώρα. «Έιτος, Ράιερσον και Σόρενγκεϊλ, σας θέλω έξω. Οι υπόλοιποι είστε ελεύθεροι».

Τώρα θα γελάσουμε.

Ξεκινάει πρώτη, και όταν βγαίνουμε όλοι στη σκάλα, κλείνει την πόρτα πίσω μας και τη σφραγίζει με ένα γαλάζιο κύμα ενέργειας. Είναι μια πολύ ενδιαφέρουσα χρήση δύναμης, ενώ εγώ είμαι κάτι

παραπάνω από ικανός να δημιουργώ μια άχρωμη για χάρη της ιδιωτικότητας.

«Πολύ γερή ασπίδα». Ο Ντέιν χαμογελάει. «Καταπληκτική». Τι γλείφτης.

«Σκάσε». Η Μίρα κάνει μεταβολή μερικά σκαλιά από πάνω μου, ένα πάνω από τη Βάιολετ, και τεντώνει ένα δάχτυλο μπροστά στη μούρη του Έιτος. «Δεν ξέρω τι σκουλήκι σε τριβελίζει, Ντέιν Έιτος, αλλά έχεις ξεχάσει ότι είσαι διμοιρίτης; Ότι υπάρχει μεγάλη πιθανότητα να γίνεις αρχηγός πτέρυγας του χρόνου;»

Οι θεοί να λυπηθούν τους δόκιμους αν συμβεί αυτό.

Η Βάιολετ οπισθοχωρεί ένα βήμα προς εμένα και τα φρύδια μου σμίγουν. Η δυναμική ανάμεσα σε αδέρφια είναι κάτι που δεν θα καταλάβω ποτέ.

«Μίρα...» αρχίζει να λέει ο Έιτος.

«Υπολοχαγός Σόρενγκεϊλ», τον διακόπτει η Μίρα. «Δεν πας καλά, Ντέιν. Ξέρω πόσο πολύ θες τη θέση του». Γυρίζει εκείνο το δάχτυλο σε εμένα. «Μην ξεχνάς ότι έχουμε μεγαλώσει σε απόσταση τριών μέτρων. Και δεν πας καλά επειδή, τι; Τσαντίστηκες που η Βάιολετ συνδέθηκε με το ταίρι του δράκου του;»

Σκληρό, αλλά σέβομαι την ντομπροσύνη της.

«Ο Ράιερσον είναι ό,τι χειρότερο για εκείνη!» Ο Ντέιν υψώνει τη φωνή του εκνευρισμένος.

Χα. Μάλλον συμφωνούμε και σε κάτι.

«Ω δεν διαφωνώ καθόλου σε αυτό». Η Μίρα μπαίνει μπροστά του. «Αλλά δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα για τις επιλογές των δράκων. Αδιαφορούν για τις γνώμες των απλών θνητών, έτσι δεν είναι; Αλλά ό,τι κι αν συμβαίνει ανάμεσα σε εσάς τους δυο» –το δάχτυλό της τινάζεται ανάμεσα στη Βάιολετ και στον Έιτος– «καταστρέφει τη διμοιρία σας. Αν μπορώ να το δω εγώ μετά από τέσσερις μέρες μαζί σας, σίγουρα το βλέπουν κι αυτοί. Κι αν ήξερα ότι θα ήσουν ένας κόπανος με μηδενική ευελιξία για πράγματα που δεν

μπορεί να ελέγξει, δεν θα της είχα πει ποτέ να σε βρει μετά το παραπέτο. Εσείς οι δύο ήσαστε κολλητοί από πέντε ετών. Βρείτε τα». Λέει το τελευταίο απευθυνόμενη και στους δύο.

Ο Ντέιν σφίγγεται και μετά κοιτάζει τη Βάιολετ και γνέφει, πράγμα που εκείνη ανταποδίδει.

Ένα παράλογο, άσχημο συναίσθημα ξινίζει το στομάχι μου. Έχουν ένα παρελθόν που υπάρχει ακόμα, ένα παρελθόν που με κάνει να ζηλεύω.

«Έρχεται ο Γκλέιν από τα νότια», μου λέει η Σγκέιλ. «Τα κατάφεραν».

«Σ' ευχαριστώ». Τώρα πρέπει να πάμε την Ίμοτζεν στο αναρρωτήριο δίχως να καταλάβουν ότι έλειπε.

«Ωραία λοιπόν, τώρα τράβα πάλι μέσα». Η Μίρα δείχνει την πόρτα και ο Ντέιν φεύγει προς την ασπίδα. «Κι όσο για σένα». Κατεβαίνει δύο σκαλοπάτια και με κοιτάζει στενεύοντας τα μάτια. «Αυτό έχει να περιμένει η αδελφή μου του χρόνου;»

«Το ότι ο Έιτος είναι μαλάκας;» Κρατάω τα χέρια μου πάνω στα όπλα μου. Αν σκότωνα τη Μίρα, μπορεί να καταλάγιαζε λίγο η ανάγκη μου για εκδίκηση με την οποία έχω μάθει να ζω, αλλά δεν αξίζει να στεναχωρήσω τη Βάιολετ ή να τα βάλω με τη μεγάλη Σόρενγκεϊλ. «Πιθανόν».

Η Μίρα με αγριοκοιτάζει και η ομοιότητα με τη μητέρα της είναι συγκλονιστική. «Υπάρχει λόγος που οι ζευγαρωμένοι δράκοι συνδέονται συνήθως με ιππείς του ίδιου έτους. Δεν είναι δυνατόν να περιμένεις η πτέρυγά σου ή οι καθηγητές της να σας αφήνουν να φεύγετε κάθε τρεις μέρες».

«Δεν ήταν δική μου επιλογή». Σηκώνω τους ώμους. Το ψέμα είναι εύκολο, εκτός από όταν έχει σχέση με τη Βάιολετ. Όμως δεν τα έχω ξεχωρίσει ακόμα.

«Και τι θα έπρεπε να κάνουμε; Να πούμε στους γιγάντιους δράκους που ξερνάνε φωτιά πώς θα γίνονται τα πράγματα;» ρωτάει η Βάιολετ.

«Ναι!» φωνάζει η Μίρα γυρίζοντας στην αδελφή της. «Διότι δεν μπορείς να ζεις έτσι, Βάιολετ. Εσύ θα είσαι αυτή που θα χάνει απαραίτητα μαθήματα γιατί αυτός είναι πιο ισχυρός αυτή τη στιγμή. Αν όμως δεν επικεντρωθείς στην εκπαίδευσή σου, θα είσαι έτσι πάντα. Δεν θα γίνεις ποτέ αυτή που μπορεί να σε κάνει ο Τερν. Αυτό θες, Ράιερσον;»

Τα σωθικά μου σφίγγονται από θυμό και δύναμη κυλάει μέσα μου. Γαμώτο, η Βάιολετ θα ξεπερνούσε κάποια στιγμή τον θάνατο της αδελφής της.

«Μίρα», ψιθυρίζει η Βάιολετ κουνώντας το κεφάλι της. «Κάνεις λάθος γι' αυτόν».

Μόνο σε μερικά. Το όργανο που χτυπάει μέσα στον θώρακά μου μετριάζει τον θυμό και η δύναμη καταλαγιάζει.

«Ακουσέ με». Η Μίρα πιάνει τη Βάιολετ από τους ώμους. «Μπορεί να καλεί σκιές, Βάιολετ, αλλά δώσ' του θάρρος και θα γίνεις κι εσύ μία από αυτές».

Και η δύναμη επιστρέφει πάλι, σκιές τρεμοπαίζουν στις άκρες των σκαλιών. Εγώ πιέζω τη Βάιολετ να γίνει καλύτερη, δεν την παραχαϊδεύω. Αν ήταν στο χέρι του Έιτος, θα ζούσε στα πούπουλα.

«Αυτό δεν πρόκειται να συμβεί», ορκίζεται η Βάιολετ.

«Θα συμβεί αν είναι στο χέρι του». Η Μίρα με καρφώνει με ένα βλέμμα που δεν εκτιμώ καθόλου. «Ο θάνατος δεν είναι ο μόνος τρόπος να καταστρέψεις κάποιον. Το να σε εμποδίζει να αξιοποιήσεις τις δυνατότητές σου είναι το ιδανικό σχέδιο για να εκδικηθεί τη μητέρα μας, όπως άλλωστε έχει ορκιστεί να κάνει. Σκέψου. Πόσο καλά τον ξέρεις;»

Η κοφτή ανάσα που παίρνει η Βάιολετ είναι σαν μαχαιριά στο στομάχι μου.

«Το φαντάστηκα». Η έκφραση της Μίρα γλυκαίνει και περιμένω να δω αν θα ακολουθήσει τον Ντέιν. «Ξέρεις έστω γιατί μισεί τόσο πολύ τη μητέρα μας; Γιατί παιδιά σαν αυτόν στέλνονται στο παραπ...»

Όχι γαμώτο, δεν είναι έτοιμη να ακούσει ούτε τα μισά απ' όσα μου έκανε η μητέρα τους.

«Είμαι εδώ». Πηγαίνω δίπλα στη Βάιολετ. «Σε περίπτωση που το ξέχασες».

«Δεν περνάς εύκολα απαρατήρητος», μου λέει η Μίρα.

«Δεν ακούς». Ανταποδίδω το βλοσυρό βλέμμα της και χαμηλώνω τη φωνή μου. «Είμαι. Εδώ. Ο Τερν δεν την έφερε στο Μπασγκάιαθ. Δεν γκρέμισε τις ασπίδες της και δεν πέρασε τα συναισθήματά του μέσα της. Δεν απαίτησε να πετάξει στο γαμημένο βασίλειο. Η αδελφή σου είναι εδώ. Εγώ είμαι αυτός που άφησε το πόστο του, τη θέση του και την αξιωματικό του υπεύθυνη της πτέρυγας του. Αυτή δεν χάνει τίποτα». Η αλήθεια αυτή με πονάει. Μπορεί αυτό που κάνω να είναι πολύ επικίνδυνο, αλλά η Σγκέιλ έχει δίκιο. Είμαστε εδώ επειδή δεν μπορούσα να συγκεντρωθώ σε τίποτα ξέροντας ότι η Βάιολετ ήταν τόσο κοντά στα σύνορα. Επέλεξα τη Βάιολετ πάνω από την πτέρυγά μου.

«Και του χρόνου; Όταν θα είσαι υπολοχαγός; Και πάλι δεν θα χάσει τίποτα;» ρωτάει η Μίρα.

Ιδέα δεν έχω, γαμώτο. Έτσι όπως πάω, θα με τοποθετήσουν στο Μπασγκάιαθ αν δεν συνέλθω και δεν ξεπεράσω...

«Η αγάπη δεν είναι κάτι που ξεπερνιέται», μου θυμίζει η Σγκέιλ. «Γιατί νομίζεις πως σε έφερα μέχρι εδώ;»

«Για να με χλευάσεις όσο παίζεις με το ταίρι σου».

«Δεν είπα ότι δεν υπάρχουν και πλεονεκτήματα».

«Θα το δούμε τότε αυτό». Η Βάιολετ πιάνει το χέρι της Μίρα. «Μίρα, έχει αφιερώσει κάθε ελεύθερο λεπτό του εκπαιδευοντάς με στο στρώμα για τις δοκιμασίες ή κάνοντάς μου μαθήματα πτήσης με την ελπίδα να καταφέρω κάποια στιγμή να παραμείνω στο καταραμένο κάθισμα χωρίς τη βοήθεια του Τερν. Είναι...»

Η Μίρα μορφάζει. «Δεν μπορείς να παραμείνεις στο κάθισμα;»

Ω γαμώτο.

«Όχι». Η φωνή της Βάιολετ βγαίνει σαν ψίθυρος.

«Πώς διάολο γίνεται να μην μπορείς;» Η Μίρα μένει με το στόμα ανοιχτό.

Γαμώτο. Ποιοι είναι οι κανόνες αν θες να παρέμβεις ανάμεσα σε αδελφές; Πρέπει να επέμβω; Ή να αφήσω τη Βάιολετ να το χειριστεί; Ο Λιούλεν άφηνε εμένα και τον Λιάμ να παίζουμε ακόμα και ξύλο όταν τσακωνόμασταν, αλλά δεν είμαι σίγουρος ότι αυτό είναι σωστό εδώ. Επίσης, δεν πρόκειται να κάνω τη Βάιολετ να νιώσει πιο αδύναμη απ' όσο την κάνει ήδη η αδελφή της.

«Επειδή δεν είμαι σαν εσένα!» φωνάζει η Βάιολετ.

Η Μίρα τινάζεται πίσω. «Μα... δείχνεις πολύ πιο δυνατή τώρα».

«Οι αρθρώσεις και οι μύες μου έχουν δυναμώσει επειδή η Τιμοτζεν με βάζει να σηκώνω εκείνα τα φριχτά βάρη, αλλά αυτό δεν με... διορθώνει». Οι ώμοι της βουλιάζουν και σκιές τρεμοπαίζουν στις άκρες των σκαλοπατιών.

Η Μίρα χάνει το χρώμα της. «Όχι. Δεν το εννοούσα έτσι, Βι. Δεν είσαι κάτι που χρειάζεται να διορθωθεί. Απλώς δεν ήξερα ότι δεν μπορούσες να παραμείνεις στη ράχη του δράκου σου. Γιατί δεν μου το είπες;»

«Διότι δεν μπορείς να κάνεις τίποτα γι' αυτό». Το χαμόγελο της Βάιολετ μόνο χαρούμενο δεν είναι. «Κανείς δεν μπορεί να κάνει κάτι γι' αυτό που είμαι».

Γι' αυτό που είναι; Μα είναι τέλεια, γαμώτο. Όλα πάνω της είναι αυτά που την κάνουν... τη Βάιολετ.

Όταν η σιωπή γίνεται αμήχανη, η δύναμή μου καταλαγιάζει. «Βελτιώνεται», λέω στη Μίρα μπας και σταματήσει να πρήζει την αδελφή της. «Οι πρώτες εβδομάδες ήταν... καταστροφικές».

«Με έπιασε πριν σκάσω στο έδαφος». Η Βάιολετ με κοιτάζει σαν να μου λέει *δεν βοηθάς*.

«Στο τσακ», παραδέχομαι και μετά ξεκολλάω το βλέμμα μου από τη Βάιολετ για να κοιτάξω την αδελφή της. «Δεν είναι ανάγκη να με εμπιστευέσαι...»

«Ωραία, διότι δεν σε εμπιστεύομαι», λέει. «Όλη αυτή η δύναμη στα χέρια κάποιου με το δικό σου παρελθόν είναι ήδη αρκετά κακό, αλλά το να ξέρω ότι οι δράκοι σας είναι τόσο ενωμένοι που δεν μπορείς να είσαι μακριά της για πάνω από τρεις μέρες είναι απαράδεκτο με κάθε πιθανό τρόπο που μπορώ να σκεφτώ...» Παγώνει, τα μάτια της θολώνουν.

Μια αφύσικη ησυχία απλώνεται και με πιάνει πανικός όταν σταματάω να ακούω το σταθερό, υπόκωφο βουητό που μας συνοδεύει πάντα όταν πλησιάζουμε την αποθηκευμένη δύναμη. Το στομάχι μου σφίγγεται. Οι θάλαμοι έπεσαν.

«Σμήνος από τα ανατολικά!» γρυλίζει η Σγκέιλ.

«Άσε να μαντέψω. Δεν έρχονται φιλικά;» Το βλέμμα μου γυρίζει πάνω, στο τέρμα της σκάλας. Μπορώ να πάω τη Βάιολετ στους προμαχώνες σε λιγότερο από τριάντα δευτερόλεπτα.

«Όχι βέβαια».

«Γαμώτο! Έπεσαν οι θάλαμοι». Η Μίρα τραβάει τη Βάιολετ στην αγκαλιά της. «Πρέπει να φύγεις».

«Μπορούμε να βοηθήσουμε!» Η φωνή της Βάιολετ αγγίζει τα όρια του πανικού.

«Εμείς το κάναμε;» Οι θάλαμοι πέφτουν τόσο γρήγορα μόνο αν διακοπεί η παροχή δύναμης... ή αν κλαπεί.

«Όχι».

Που σημαίνει ότι υπάρχουν ήδη εχθροί στο φυλάκιο.

«Εσύ δεν μπορείς». Η φωνή της Μίρα κόβει σαν ατσάλι. «Κι αν ο Τερν χρησιμοποιεί τη δύναμή του για να σε κρατάει στη ράχη του, τότε δεν μπορεί ούτε αυτός. Πρέπει να φύγεις. Αν με αγαπάς, Βάιολετ, θα φύγεις ώστε να μην ανησυχώ και για σένα».

«Πάμε στους δυτικούς προμαχώνες». Πρέπει να πάρω τη Βάιολετ από δω τώρα.

«Πού νομίζεις ότι πηγαίνουμε ήδη;» φωνάζει η Σγκέιλ. «Και καλά θα κάνεις να είσαι εκεί μαζί της».

Όλοι της διμοιρίας βγαίνουν τρέχοντας από την αίθουσα ενημέρωσης και κατεβαίνουν τη σκάλα καθώς η Μίρα αφήνει τη Βάιολετ και με καρφώνει με ένα βλέμμα αυταρχικό και συνάμα απελπισμένο. «Πάρ' τη από δω».

Ρίχνω το κεφάλι μου πίσω. Μόλις μου είπε να πάω *μαζί της*; Απίστευτο.

«Πάμε!» φωνάζει ο Έιτος. «Τώρα!»

«Ακόμα κι αν δεν με εμπιστεύεσαι, είμαι το καλύτερο όπλο που έχεις», θυμίζω στη Μίρα κάπως εχθρικά.

«Αν ισχύει αυτό που λες, τότε είσαι το καλύτερο όπλο που έχει αυτή. Η άλλη μισή διμοιρία θα είναι εδώ πολύ σύντομα και ο Τάιν υπολογίζει ότι έχουμε περίπου είκοσι λεπτά μέχρι να φτάσουν οι γρύπες». Κοιτάζει παρακλητικά την αδελφή της. «Πρέπει να πας σε ασφαλές μέρος, Βάιολετ. Σ' αγαπώ. Μην πεθάνεις. Δεν θα ήθελα να μείνω μοναχοπαίδι».

«Μπορώ να βγάλω τη Βάιολετ έξω και να βρω αυτόν που κατέστρεψε τους θαλάμους...»

«Αν μείνεις εσύ, θα μείνει κι αυτή», γρυλίζει η Σγκέλ. «Και μήπως πρέπει να σου θυμίσω τι θα συμβεί σε όλους μας αν σκοτωθεί όσο προσπαθείς να αποδείξεις ότι μπορείς;»

Γαμώτο. Κάθε ένστικτο εκτός από ένα ουρλιάζει να πολεμήσω, αλλά εκείνη η επίμονη διαίσθηση που μου φωνάζει να κρατήσω πάνω απ' όλα τη Βάιολετ ασφαλή νικάει κάθε άλλο συναίσθημα. Αναστενάζω αγανακτισμένος και περνάω νοερά σε ένα νέο σχέδιο, αρπάζοντας τη Βάιολετ από τη μέση και τραβώντας τη κοντά μου.

Προσπαθεί να αντισταθεί καθώς η Μίρα τρέχει πάνω στη στέγη.

«Όχι!» Η Βάιολετ πέφτει με όλο της το βάρος πάνω στο χέρι μου, αλλά την κρατάω γερά. «Μίρα! Κι αν τραυματιστείς; Η ταχύτητα του Τερν μπορεί να είναι το μοναδικό πράγμα που θα σε σώσει. Τουλάχιστον στον άσε μας να μείνουμε».

Η Μίρα φτάνει στην πόρτα και κάνει μεταβολή. «Θες να σε εμπιστευτώ, Ράιερσον; Πάρ' τη από δω και βρες έναν τρόπο να

μείνει πάνω στον δράκο της. Διαφορετικά, ξέρουμε και οι δύο πως θα πεθάνει».

Γνέφω και αμέσως περνάω το χέρι μου γύρω από τη μέση της Βάιολετ, τραβώντας τη για να κατέβουμε τη σκάλα.

«Μίρα!» Η Βάιολετ γδέρνει το χέρι μου με τα νύχια της. «Σ' αγαπώ!» ουρλιάζει πάνω από τον ώμο της.

Η κραυγή της μου ξεσκίζει την ψυχή, αλλά δεν θα ρισκάρω τη ζωή της ούτε καν για χάρη της αδελφής της. Σκιές ξεχύνονται στα σκαλοπάτια μπροστά μας. Αν κάποιος ανέβει, θα το καταλάβω πριν μας δει.

«Κοντεύουν;» ρωτάω τη Σγκέιλ καθώς στρίβουμε στον διάδρομο του στρατώνα.

«Όχι ακόμα. Έχει αλλάξει και ο Γκλέιν πορεία».

Ωραία. Αυτό μας δίνει αρκετό χρόνο για να πάρω τον σάκο μου. Αν κάποιος βρει το σιλιέτο με τη λαβή από κράμα μετάλλου που έχω εκεί μέσα, τη γάμησα.

«Να σε εμπιστευτώ να πας να πάρεις τον σάκο σου;» ρωτάω τη Βάιολετ αφήνοντάς τη κάτω. «Η θα σε πάρω με το ζόρι από δω δίχως τα πράγματά σου;»

«Θα τον πάρω μόνη μου». Με σπρώχνει και την αφήνω.

Δύο δευτερόλεπτα αργότερα μου κοπανάει στα μούτρα την πόρτα του δωματίου που μοιράζεται με τη Ριάνον κι εγώ πηγαίνω στο δικό μου λίγο παρακάτω, βρίσκοντας τον Λιάμ να στέκεται με τα χέρια σταυρωμένα στο κέντρο του δωματίου και με τον σάκο του περασμένο στην πλάτη του.

«Εμείς το κάναμε;» λέει. Είναι περισσότερο κατηγορία παρά ερώτηση.

«Όχι». Χώνω τα λιγοστά πράγματα που έφερα στον σάκο μου.

«Εμείς το κάναμε;» Αυτή τη φορά φωνάζει μπαίνοντας μπροστά στην πόρτα, λες κι αν ήθελε, θα μπορούσε να με εμποδίσει να φύγω.

«Όχι», ξαναλέω κοιτώντας τον στα μάτια. «Ρώτησα ήδη τη Σγκέιλ· δεν έχουμε καμιά επιχείρηση στην περιοχή...»

«Εκτός από αυτό που έκανε η Ίμοτζεν σήμερα», λέει σφίγγοντας τα χέρια του.

Το σαγόνι μου σφίγγεται. «Δεν το κάναμε εμείς, Λίαμ. Ξέρεις ότι ποτέ δεν θα έθετα σε κίνδυνο πολίτες καταστρέφοντας ένα ολόκληρο φυλάκιο. Η Ίμοτζεν μετέφερε δυο ντουζίνες στιλέτα από τα σύνορα, αλλά ακόμα κι αυτή η ποσότητα δύναμης δεν θα ήταν αρκετή για ένα τέτοιο μπλακάουτ». Βάζω τα σπαθιά μου στις θήκες που έχω ραμμένες στον σάκο μου και τον περνάω στην πλάτη μου.

Οι ώμοι του Λίαμ βουλιάζουν. «Άρα δεν φταίμε εμείς».

«Όχι». Κουνάω το κεφάλι μου και πιάνω τον ώμο του. «Πάμε πάνω. Πρέπει να φύγουμε».

Γνέφει. «Πάω να φέρω τη Βι...»

«Θα τη φέρω εγώ». Κατεβάζω το χέρι μου και περνάω από δίπλα του ανοίγοντας την πόρτα. «Δεν θέλει να φύγει. Πήγαινε τώρα».

Στον διάδρομο χωρίζουμε και η Βάιολετ με αφήνει να περιμένω λιγότερο από ένα λεπτό πριν βγει από το δωμάτιό της με δύο σάκους, πηγαίνοντας στην πόρτα που οδηγεί στο προαύλιο δίχως να με κοιτάξει.

Την πιάνω από τον αγκώνα και τη στρίβω προς τη σωστή κατεύθυνση. «Όχι. Είναι πολύ επικίνδυνο να φύγουμε από τα τείχη του κάστρου. Θα πάμε πάνω». Περνάω το χέρι μου γύρω από τη μέση της πριν προλάβει έστω και να σκεφτεί να αντισταθεί, την πηγαίνω στη στενή σκάλα και την αφήνω κάτω. «Ανέβα».

«Μαλακίες!» Με κοιτάζει έξαλλη στενεύοντας τα μάτια, άτομα της διμοιρίας της περνούν από δίπλα μας. «Ο Τερν θα μπορούσε να τους βοηθήσει!»

Και στο μεταξύ εκείνη θα μπορούσε να πεθάνει. Πεισμώνω ακόμα περισσότερο. «Η αδελφή σου έχει δίκιο. Πρέπει να φύγεις, γι' αυτό φεύγουμε. Ανέβα τώρα, γαμώτο». Αλλιώς, μα την Ντουν, θα την πάρω σηκωτή μπροστά σε όλους.

«Ντέιν». Το βλέμμα της γυρίζει στον αρχηγό διμοιρίας ακριβώς μπροστά μας, λες και θα κάνει καμιά διαφορά αυτή τη στιγμή.

Ο Ντέιν παίρνει τον σάκο της Ριάνον από τη Βάιολετ. «Για πρώτη φορά ο Ράιερσον κι εγώ συμφωνούμε. Δεν πρέπει να βγάλουμε μόνο εσένα έξω, Βάιολετ. Σκέψου όλους τους άλλους πρωτοετείς. Θες να καταδικάσεις σε θάνατο μια ολόκληρη ανεκπαιδευτη διμοιρία;» Αρχίζει να ανεβαίνει και, ευτυχώς για μένα, η Βάιολετ τον ακολουθεί. «Διότι εγώ θα τα καταφέρω. Το ίδιο η Σιένα, ο Έμερι και ο Χίτον. Και όλοι ξέρουμε ότι θα τα καταφέρει και ο Ράιερσον. Αλλά η Ριάνον; Ο Ρίντοκ; Ο Σόγιερ; Θες το αίμα τους στα χέρια σου;»

Μου φαίνεται ή έχει ήδη λαχανιάσει καθώς περνάμε τον τρίτο όροφο και βγαίνουμε στη στέγη;

Ο Έμερι ανεβαίνει μπροστά μας σε έναν ανησυχητικά στενό προμαχώνα. Είναι φτιαγμένος έτσι ώστε να μην μπορούν να κάνουν το ίδιο οι ιπτάμενοι, αλλά αυτή τη στιγμή δεν μας βοηθάει και πολύ.

«Ο Ρίντοκ και η Κουίν έχουν ήδη απογειωθεί», λέει ο Λιάμ βλέποντας τον Έμερι να φεύγει με τον καφέ κλάμπτεϊλ του.

Βλέπω τον Ντέι δίπλα στον Καθ. Οι δύο δράκοι αιωρούνται χτυπώντας απαλά τα φτερά τους.

«Είσαι ο επόμενος!» διατάζω τον Λιάμ και, ευτυχώς, ο Ντέιν συμφωνεί, άρα δεν θα χρειαστεί να τον σκοτώσω.

Κομμάτια πέτρας πέφτουν στον περίβολο καθώς προσγειώνεται ο Ντέι και, δίχως να χάσει χρόνο, ο Λιάμ τρέχει πάνω στον προμαχώνα όπως εξασκηθήκαμε εκατοντάδες φορές.

«Είσαι ο επόμενος, Έιτος». Το βλέμμα μου σαρώνει τον ουρανό για κάποιο σημάδι του Τερν.

«Έρχομαι από πίσω σου», καταδέχεται να μου πει ο πελώριος γίγαντας. «Δεν θα της αρέσει η μέθοδος».

«Η Βι πρώτα...» τολμάει να διαμαρτυρηθεί ο Έιτος.

«Είναι διαταγή». Το ότι απεχθάνομαι τον γλείφτη βουτυρομπεμπέ δεν σημαίνει ότι θέλω να είμαι υπεύθυνος για τον θάνατο ενός νεαρού δοκίμου. Επίσης, δεν έχω καμία όρεξη να αφήσω τον Έιτος τον πρεσβύτερο να μου κάνει τη ζωή κόλαση. «Θα τη φέρω εγώ. Πήγαινε».

«Πήγαινε», τον εκλιπαρεί η Βάιολετ.

Ο Έιτος γυρίζει σε εμένα και με κοιτάζει όσο πιο απειλητικά μπορεί. «Σε εμπιστεύομαι να τη βγάλεις έξω».

Δεν έχω χρόνο γι' αυτές τις μαλακίες. «Πολλή εμπιστοσύνη έχει πέσει σήμερα», λέω απότομα. «Ανέβα τώρα στον δράκο σου για να την ανεβάσω στον δικό της».

Τρέχει στον προμαχώνα προς τον Καθ, αλλά συγκριτικά με τον Λίαμ πάει σαν χελώνα.

«Ποια μέθοδος δεν θα της αρέσει;» ρωτάω τον Τερν επιλέγοντας την οδό που αποκλείει τη Βάιολετ, όπως έκανε εκείνος.

«Θα χρειαστεί να την...» Σταματάει και βλέπω τη Βάιολετ να κοιτάζει τον ουρανό από πάνω μας. «...αρπάξω. Δεν θα είναι η πιο κομψή στιγμή της».

Ω θα το λατρέψει.

«Δεν μπορώ να το κάνω». Η Βάιολετ στριφογυρίζει μέσα στα χέρια μου, στρέφοντας εκείνα τα καστανά μάτια πάνω μου. «Οι άλλοι έφυγαν. Πες πως είναι η χάρη που μου χρωστάς, δεν με νοιάζει. Μπορούμε να μείνουμε. Δεν μπορώ να την αφήσω εδώ. Είναι λάθος κι εκείνη δεν θα το έκανε ποτέ σε εμένα. Πρέπει να μείνω γι' αυτή. Απλώς πρέπει».

Γαμώτο. Καταλαβαίνω. Αλήθεια. Ο Λίαμ και ο Μπόντι είναι ό,τι πιο κοντινό έχω σε αδέρφια και ούτε εγώ θα τους αφήνα. Όμως εδώ δεν πρόκειται για τον Λίαμ. Ή τον Μπόντι. Εδώ πρόκειται γι' αυτή. Και δεν είμαστε στο Μπασγκάιαθ. Αυτό το σμήνος που πλησιάζει –και όποιος ευθύνεται για την καταστροφή των θαλάμων– θα τη σκοτώσει αν του δοθεί η ευκαιρία κι αυτό είναι κάτι που δεν θα αφήσω να συμβεί ποτέ.

Αλλά να πάρει, το θάρρος της σχεδόν υπερνικά τα αισθήματα που έχω γι' αυτή.

«Πλησιάζουν», με ενημερώνει η Σγκέλ.

«Όχι αρκετά γρήγορα».

Η Βάιολετ δεν θα φύγει από μόνη της· το βλέπω στα μάτια της, το νιώθω στη σφιγμένη της πλάτη. Κατεβάζω τις ασπίδες μου και νιώθω τα συναισθήματά της μέσα από τον δεσμό. Αποφασιστικότητα. Φόβος...

Ετοιμάζεται να το σκάσει.

Και μόνο ένας τρόπος υπάρχει να την εμποδίσω. Ανεβάζω τα χέρια μου από τη μέση της στα βελούδινα μάγουλά της, χαράζοντας στη μνήμη μου το χρώμα των ματιών της. Και μετά την πιάνω πίσω από τον λαιμό και προετοιμάζομαι για την ασυγχώρητη αμαρτία.

Τη φιλάω. Δυνατά και έντονα, άγρια και απελπισμένα, και ο τρόπος που ανοίγει για μένα, ο τρόπος που αφήνεται να ανταποδώσει το φιλή, σχεδόν κάνει τα γόνατά μου να λυγίσουν. Θεοί, ποτέ δεν θα χορτάσω αυτή τη γυναίκα. Το μυαλό της. Το πείσμα της. Το στόμα της.

Τη φιλάω σαν να είναι η τελευταία φορά που με αφήνει, σαν αυτό να είναι ένα παράλληλο σύμπαν όπου υπάρχει πιθανότητα να με αγαπήσει κι εκείνη.

Τη φιλάω σαν να είναι δική μου.

Είναι μια κλεμμένη στιγμή –δεν θα μπορέσει ποτέ να είναι τίποτα περισσότερο–, αλλά είναι δική μας.

Ακούω φτερά να πλησιάζουν και τα αγνοώ, στριφογυρίζω αδιάκοπα τη γλώσσα μου πάνω στη δική της, πασχίζοντας να κρατήσω τα χέρια μου πίσω από τον λαιμό της, προσπαθώντας να αντισταθώ στην επιθυμία να εξερευνήσω κάθε καμπύλη του σφιχτού κορμιού της. Πρώτη φορά θέλω κάποια όπως αυτή, πρώτη φορά λαχταρώ το γέλιο μιας γυναίκας όσο το χάδι της ή την εμπιστοσύνη της περισσότερο από την επόμενη ανάσα μου. Θέλω μόνο τη Βάιολετ.

Ξεκολλάω το στόμα μου, ο ήχος των φτερών δυναμώνει καθώς πλησιάζουν ο Τερν και η Σγκέιλ. Οι ριπές του αέρα ανεμίζουν τα μαλλιά της καθώς ακουμπάω το μέτωπό μου στο δικό της. «Φύγε για μένα, Βάιολετ».

Σφίγγεται, τα μάτια της με κοιτάζουν κατηγορητικά τόσο γρήγορα, που ξέρω πως κατάλαβε ότι μόλις εκμεταλλεύτηκα τα συναισθήματά της για να της αποσπάσω την προσοχή. «Θα σε μισήσω γι' αυτό».

Αουτς.

«Ναι», γνέφω αποδεχόμενος τις συνέπειες της πράξης μου. «Μπορώ να ζήσω με αυτό». Μπορώ να ζήσω με *οτιδήποτε* αρκεί εκείνη να αναπνέει. Έτσι, κατεβάζω τα χέρια μου στα μπράτσα της και της σηκώνω τα χέρια. «Τα χέρια ψηλά. Κρατήσου γερά».

«Άντε. Γαμήσου». Φτύνει τις λέξεις καθώς μια σκιά πέφτει από πάνω μας και κουλουριάζομαι στο έδαφος ακριβώς τη στιγμή που ένα μαύρο νύχι παίρνει τη θέση μου και περνάει κάτω από τα χέρια της Βάιολετ, σηκώνοντάς τη ψηλά στον ουρανό.

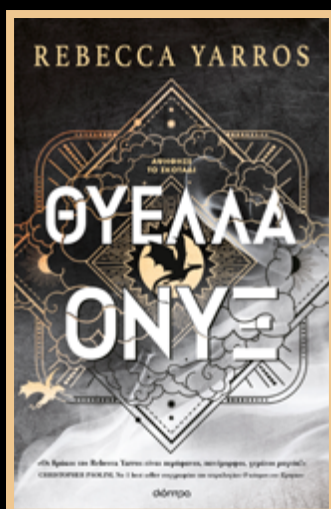
«Δεν θα με συγχωρέσει ποτέ», λέω στη Σγκέιλ που προσγειώνεται σε ένα στενό περβάζι μπροστά μου. «*Ειδικά αν συμβεί κάτι στην αδελφή της*».

Η Σγκέιλ γέρνει λοξά το κεφάλι της και με κοιτάζει ανυπόμονα καθώς σηκώνομαι και τρέχω στον προμαχώνα προς εκείνη. Έχουμε απογειωθεί μέσα σε δευτερόλεπτα, τα φτερά της χτυπούν τον αέρα πριν προλάβω να καθίσω στη ράχη της. «*Αν δεν μπορέσει να σε συγχωρέσει για τη μικρότερη από τις αμαρτίες σου, τότε δεν αξίζει να σε έχει*».

«Δεν νομίζω πως θα το δει έτσι». Κρατιέμαι σφιχτά από τις φολίδες της και προετοιμάζομαι για την πτήση.

«*Τότε καλύτερα να αρχίσεις να προσεύχεσαι στους θεούς να ζήσει η αδελφή της*».

Αναζητήστε τα βιβλία της σειράς Empyrean
σε όλα τα βιβλιοπωλεία και στο dioptra.gr.

Γνωρίζετε ότι...

- Η *Τέταρτη Πτέρυγα* παρέμεινε 38 εβδομάδες στο νούμερο 1 της λίστας best sellers των *New York Times*
- Τιμήθηκε με Βραβείο Αναγνωστών Goodreads 2023: Καλύτερο Romantasy
- Βρέθηκε στο νούμερο 1 στις λίστες των *USA Today*, *Wall Street Journal*, *Sunday Times UK*
- Αναδείχθηκε ως καλύτερο βιβλίο της χρονιάς στην Amazon
- Αναδείχθηκε ως καλύτερο βιβλίο της χρονιάς από την Apple
- Αναδείχθηκε ως καλύτερο βιβλίο φαντασίας για το 2023 από τα Barnes & Noble
- Εκατομμύρια αντίτυπα του βιβλίου έχουν πουληθεί σε όλο τον κόσμο: από την Αμερική, την Αγγλία, τη Γερμανία, μέχρι τη Νότια Αφρική, τον Καναδά και τη Νέα Ζηλανδία
- Η *Τέταρτη Πτέρυγα* θα γίνει σειρά από τα Amazon MGM Studios σε παραγωγή Outlier Society του Michael B. Jordan

Β

Δ

Α

Ν

ΕΠΑΡΧΙΑ
ΣΙΓΚΝΙΣΕΝ

ΟΡΗ
ΕΣΜΙΕΝ

ΣΕΚΙΡ

ΕΠΑΡΧΙΑ
ΕΑΣΟΥΜ

ΕΠΑΡΧΙΑ
ΜΠΡΕΪΒΙΚ

ΟΡΗ
ΕΣΜΙΕΝ

ΠΟΡΟΜΙΕΛ

ΑΓΟΝΟΙ

ΕΠΑΡΧΙΑ ΚΡΟΒΛΑ

«Ορκίζομαι πως τα μάτια της δείχνουν διαφορετικά
κάθε φορά που τα κοιτάζω. Λογικό που δεν μπορώ
να μην τα κοιτάζω».

**Τρία επιπλέον κεφάλαια από την οπτική
του Ζέιντεν Ράιερσον!**

Τρεις επιπλέον εμβληματικές σκηνές (κεφάλαια 9, 16 & 27)
με τη φωνή του αγαπημένου μας πρωταγωνιστή.

**Όλες οι σκέψεις, τα συναισθήματα, τα κίνητρα,
οι ενδοιασμοί, οι φόβοι, οι εσωτερικές μάχες
του Ζέιντεν.**

ΔΕΙΓΜΑ
ΔΩΡΕΑΝ